

ΟΙ ΚΩΜΩΔΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ...

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο ΜΕΣΙΤΗΣ.
Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.
Καί πέντ' ἔξη διάφορες κυρίες που γυρεύουν καμαριέρα.

(Η σκηνή σ' ένα μεσοτικό γραφείο όπου καθισμένες οι διάφορες αυτές κυρίες, περιμένουν να ξεμυτίσει καμιά καμαριέρα).

Ο ΜΕΣΙΤΗΣ.— Τί νά σᾶς πῶ κυρίες μου, πολύ δύσκολο πράγμα μού ζητάτε. Στή εποχή μας εἶναι πῶς εὐκολο ν' ἀνακαλύψῃ κανένας ἕνα παρουσιασθῇ καμιά καμαριέρα. Κι' ἄν παρουσιασθῇ καμιά, μόλις δῇ τόσο μεγάλη ζήτησι, ἔχει ἀνάγκη... Καί σεις, καμαριέρα θέλετε μαντάι;

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑ 8 ΠΑΙΔΙΑ.— Μιά γυναικα γιά ὅλες τίς δουλειές τοῦ σπιτοῦ. Ἐγώ ὀχτώ παιδιά...

ΟΛΕΣ ΟΙ ΑΛΛΕΣ.— Ὀχτώ παιδιά;

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑ 8 ΠΑΙΔΙΑ.— Μάλιστα, ὀχτώ παιδιά καί χρειάζομαι μιά δουλά. Ἐνὰ μήνα μὲ παιδεύετε κύριε μεσίτη γιά μιά δουλά.

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ.— Ἐνὰ μήνα; Πάλι καλά. Ἐγώ βασανίζομαι τρεῖς μῆνες χωρίς δουλικό. Εὐτυχῶς πού ὁ φίλος μου εἶναι παρολίς καί τρώει ἐξ...

Ο ΜΕΣΙΤΗΣ.— Μά σᾶς εἶπα. Γιά ἐλᾶ γοῦς σᾶς εἶναι δύσκολο νά βρῆτε ὑπηρεσία. Ὅσο νᾶναι, ἕνα κορίτσι τὸ συλλογίζεται νά μῆνι σὺν σπῆτι μιάς θεατρίνας... μὲ συγχαίρειτε ὅλα γιά τὸ θάρρος...

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ.— Δὲν πολυκοιτίζομαι. Πῶς εἶμαι θεατρίνα, εἶμαι μὲ τὴν ἀξία μου! Δὲν πᾶν νά γίνονται κι' ἄλλες... (κυττάζει τὴν παρουσιασμένη).

Η ΣΟΒΑΡΗ ΚΥΡΙΑ.— Καλὰ, εἶναι ἐξοκολο γιά τὴν μιά πού ἔχει ὀχτὼ παιδιά, δύσκολο γιά τὴν ἄλλη πού εἶναι... αὐτὸ πού εἶναι...

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ (δυσκοιτούσα).— Μὲ τὴν ἀξία μου!

Η ΣΟΒΑΡΗ ΚΥΡΙΑ.— Γιά μένα πού εἶμαι μιά κυρία σοβαρή γιατί δὲν βρισκόται μιά ὑπηρεσία;

Ο ΜΕΣΙΤΗΣ.— Μαντάι, σᾶς τὸ εἶπα. Εἶναι πολὺ δύσκολο σημεῖον... Δὲν ὑπάρχουν ὑπηρεσίες.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Πῶς νά ὑπάρχουν πού εἶναι ὅλες θεατρίνες;

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ.— Μὲ τὴν ἀξία μου! Ὅταν μιά νοναῖκα εἶναι καλοφτιασμένη μὲ λαμπρὸ μάρμαρο, μὲ κορμί κυταρίσι, δὲν κάθεται σπῆτι νά πλένῃ πιάτα... Τὰς!

Η ΛΟΓΙΑ.— Κακὸ πρᾶμα εἶναι γιά μιά

γυναῖκα νά εἶναι θεατρίνα; Ὁ Βίκτωρ Ὀυγκώ λέει κάπου: «Ἡ ἐπικράτηση τῆς ἀντιλήψης γιά τὴν λευτεριά τῆς γυναῖκα»...

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑ 8 ΠΑΙΔΙΑ.— «Αἱ! Ἡ λευτεριά τῆς γυναῖκα εἶναι μεγάλο πρᾶμα. Ὀχτὼ φορές εὐθερωθήκα, ἀλλά εἶχα μὴνὶ κοτσινάτη!...

Ο ΜΕΣΙΤΗΣ.— Διεκόμωτε τὴν κυρία... Ἡ κυρία εἶναι λογία. Ἐξακολουθεῖτε μαντάι. Ἐμένα μού ἀρέσουνε αὐτά. Ἐγώ πού μὲ βλέπετε ἔγω διαβάσει τὸ «Κβό Βάντις» μὲ τὰ θηρία...

Αἰφνης μπαίνει σὸ μεσοτικό γραφείο μιά καμαριέρα. Ἐχει ὄφρος μουσικοκόμοιο.

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Χαίρετε κύριε μεσίτη. Μπορὶ νά βρῶ ἕνα σπῆτι νά δουλέψω;

ΟΛΕΣ ΟΙ ΚΥΡΙΕΣ.— Ἐμένα... Ἐγώ... σὺν σπῆτι μου... (τὴν περικυκλώνουν).

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ (παίρνει θάρρος).— «Αἱ! σᾶς περικαλῶ... Κύριε μεσίτη, μπορὶ νά βρῶ ἕνα σπῆτι...

Ο ΜΕΣΙΤΗΣ.— Μά, οἱ κυρίες ὅλες αὐτὲς ζητᾶνε καμαριέρα.

ΟΛΕΣ ΟΙ ΚΥΡΙΕΣ.— Ἐμένα... Σὺν σπῆτι μου... Ἐγώ...

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ (ἐνοχλουμένη).— Σᾶς περικαλῶ... σᾶς περικαλῶ... Μιὰ μὴν! Καθίστε κάτω καί σᾶς ἐξετάζω μὲ τὴν σειρά.

«Ὅλες κάθονται. Ἡ καμαριέρα ἐπίσης. Βάζει τὸ ἕνα γόνατο ἐπάνω σὸ ἄλλο, βγάζει τοῖμα ὀνειδίστατα, τὸ ἀνάβει καί τίς κυττάζει περιφρονητικά.

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Πλησιάζετε ἐλθού μου...

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑ 8 ΠΑΙΔΙΑ.— (Πλησιάζει, συζητοῦν κρυφά. Αἰφνης ἡ καμαριέρα πετάγεται ἀπὸ τὴν καρέκλα τῆς).

Η ΣΟΒΑΡΗ ΚΥΡΙΑ.— Ὀχτὼ παιδιά; «Αἱ! μὲ παρεξηγήσατε. Ἐγώ θέλω νά μῶν σὲ σπῆτι, ὄχι σὲ βρεφοκομείο...

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑ 8 ΠΑΙΔΙΑ.— Τὰ παιδιά μου δὲν εἶναι μωρά. Μεγαλώνανε...

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Καί ποῦς μού λέει πῶς δὲν θὰ ξεφουρνίσῃ κι' ἄλλα, μὲ τὸ δρόμο πού ἔχεις πάρει... Δὲν μού κάνει, κύριε μεσίτη.

Ο ΜΕΣΙΤΗΣ.— Δὲν τῆς κάνετε. Πηγαίνετε... Βρῆ ἀδελφὲ τί τὰ θῆλες τὰ ὀχτὼ παιδιά; Δὲν γίνεταί καί μὴν νά τὰ σφάζετε;

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑ 8 ΠΑΙΔΙΑ.— Σὺν δὲν ντρέπεσαι λιγάκι πού θὰ μού πῆς νά σφά...

ξω τὰ παιδιά μου. Παλινθροῦμαι!... (Φεύγει).

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— «Ἄλλη... ἄλλη... Πλησιάζετε ἐλθού...

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (πλησιάζει).— Ὅριστε. Ἡ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Ζητάτε καμαριέρα;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Μάλιστα.

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Ἡ τελευταία σας ὑπηρεσία γιὰτὴν ἐφυγε.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Ἐξέρω κι' ἐγώ; Καί ποῦς τὴν ξελόγισας καί ἐφυγε...

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Ἐχέτε πιστοποιητικό;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Τί πιστοποιητικό; Ἡ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Ἡ ἄλλη σας ὑπηρεσία δὲν ἐφυγε, δὲν σας ἔδωκε πιστοποιητικό; Ἄν ἔμεινε εὐχαριστημένη μὴδὲ σας ἄν εἴσατε καλὴ ἡ στρίγγλα...

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Ὀχι, δὲν μού ἔδωκε. Ἐφυγε βιαστικά...

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Χμ!... Δυστυχῶς δὲν μού κάνετε...

Ο ΜΕΣΙΤΗΣ.— Δὲν τῆς κάνετε... Πηγαίνετε... Ἄλλη φορὰ νά ζητάτε πιστοποιητικό ἀπὸ τὴν ὑπηρετίστὴ σας... Πηγαίνετε...

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.— Αὐτὸ δὲ μᾶς ἐλαίπε!... (φεύγει θυμωμένη).

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Ἄλλη... ἄλλη... Νά αὐτὴ μ' ἀρέσει. Ἐλα κοντά... Ἐλα ἐδῶ!

Η ΛΟΓΙΑ (πλησιάζει).— Ὅριστε! Ἡ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Ζητάτε καμαριέρα;

Η ΛΟΓΙΑ.— Μάλιστα!

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Τὸ παρουσιαστικό σας μού φαίνεται καλὸ. Μήπως ἔχετε τίποτα ἐξοφλῶν;

Η ΛΟΓΙΑ.— Ἐγώ τέσσερις πέντε. Ἡ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— (μὲ ἐνδιαφέρον).— Φαντάροι εἶναι; Φαντάροι;

Η ΛΟΓΙΑ.— Ὁ εἶναι, μάλιστα, εἶναι στρατιώτης.

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Δὲν πιστεύω νὰ τοὺς μπάτζετε μέσα σὸ σπῆτι...

Η ΛΟΓΙΑ.— Αὐτὸ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει!... Ὅριστε μου!

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— «Αἱ! εἶσα καί γλασσού; Δὲν μού κάνει κύριε μεσίτη... Ἄλλη. Ο ΜΕΣΙΤΗΣ.— Δὲν τῆς κάνετε. Πηγαίνετε... Βλέπετε; τὴν θυμώσατε...

Η ΛΟΓΙΑ (ἐξω φρενῶν).— Νά πῆ δὲ δὲ... (φεύγει).

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Εὐδὲ νά πῆς ἐλθὺ καί τὸ σῶ σου... Ἄλλη... ἄλλη... Ἐλα ἐδῶ ἐλθού... Νόστιμη εἶναι αὐτή. Θέλετε καμαριέρα;

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ.— Ὁζῶ. Ἐρχομαι! Ἡ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Ἐρχομαι!

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ.— Πῶς σ' ἔλεγε; Ἡ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Καλωρόν!... (Στὸν

μεσίτη): Αὐτὴ μού πῆρε τὸν ἀέρα!...

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ.— Σὲ μένα δὲν θάχῃς πολλὴ δουλειά... Κάθε πρωὶ εὐανάκα κατὰ τὸ ἀπόγεμα... Θάχῃς ὁ γέρος μου...

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Γέρος εἶναι;

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ.— Ἐγώ δὲ. Ἐνὰ γέρο καί ἕνα κουκλί... Ὀλίγη ἡ εὐκολία εἶναι αὐτή. Ὅταν θάχῃς ὁ γέρος, θὰ προσέχῃς καί μὴν ἐρῇ τὸ κουκλί...

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Καλὰ. Θὰ τὸ κρύβω στὴν καμάρια μου!

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ.— Μιὰς τί μᾶς λές; Γιά πάρε τὰ μούστα σου Παληοδουλά...

Δὲν μού κάνει τὸ δουλικό σου κύριε μεσίτη... (Φεύγει).

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Μωρὰ κυρία μὴν πῆρε τὸν ἀέρα. Καλὰ πού δὲν μὲ ἤθελε. Τί θὰ τραβῶσα μαζί της...

Ο ΜΕΣΙΤΗΣ (στὴν σοβαρή κυρία).— Ἐσεῖς εἴσατε ἡ τυχερή. Ἐσεῖς θὰ τὴν πάρετε...

Η ΣΟΒΑΡΗ ΚΥΡΙΑ (πλησιάζει).— Ἀκούσε κόρη μου. Σὲ παίρνω ἐγώ. Ὅτε δ' ἔχῃς παῖδι ἔγω, οὔτε παρδαλὴ εἶμαι. Εἶμαι μιά κυρία σοβαρή.

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Δόξα σοι ὁ θεός! Ἐνα σοβαρὸ σπῆτι, ζητάω κι' ἐγώ!

Ο ΜΕΣΙΤΗΣ.— Ἐτοί μπάρο, νά συμφωνήσετε!

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Εἴσατε παντρεμένη;

Η ΣΟΒΑΡΗ ΚΥΡΙΑ.— Μάλιστα. Ὁ ἀνδρας μου εἶναι διευθυντὴς Τραπεζίτης.

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Ὄστε τὸν ἔχετε τὸν παρὰ! Εἶναι νέος; Ὀμορφος;

Η ΣΟΒΑΡΗ ΚΥΡΙΑ.— Τί σὲ μέλλει ἂν εἶναι νέος καί ὁμορφος;

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Ἀλήθεια; Μπαῖνα σ' ἕνα σπῆτι καί νά μὴν ἔξω καί κατὰ πᾶν; Σ' ἕνα τὰ σοβαρὰ σπῆτα τ' ἀφηνεῖται κυνηγᾶν τὰ δουλικά. Ἄν εἶναι λοιπὸν νέος κι' ὁμορφος νᾶρθα. Ἄν εἶναι καένας παραλυμένος δὲν ἔρχομαι...

Η ΣΟΒΑΡΗ ΚΥΡΙΑ.— Ὁ ἀνδρας μου δὲν εἶναι παραλυμένος, οὔτε κυνηγᾶ τὰ δουλικά...

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.— Γιατί; Τοῦ χαλᾶνε τὸ στομάχι; Μάτια μου!... Δὲν μού κάνουν...

Η ΣΟΒΑΡΗ ΚΥΡΙΑ (σὺν μεσίτη).— Ἄν ἔχετε τίποτε ἄλλες τίποιες, μού τίς στέλνετε (σὺν μεσίτῃ ἀξιοπρεπῶς).

Ο ΜΕΣΙΤΗΣ.— Ὅριστε! Ἐχασες τὸ καλύτερο σπῆτι!

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ (ἐτοιμὴ νά κλάψῃ).— Τί σπῆτι ἐγώ; Θέλω νά βρῶ ἕνα σπῆτι νά δουλέψω καί δὲν βρίσκω!... (Κλαίει).

ΑΥΛΙΑ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Σ' αὐτὸ το φύλλο δημοσιεύονται

μια ἐρευνα γιὰ τὴν ἀνατομία τῆς δημοκρατίας τῆς Ἑλληνικῆς Μόδας.

Ἀρθρο: Τῆς κας Δ. Φῶς Σωτήριου (ΜΑ) γυναικὲς, ἔχουν περισσότερα βιβλία ἀπὸ τὰς ἄνδρες). Τῆς κας Ἀλ. Σ. Λεκάκη (Μουσικὴ αἰδέα).

Χρονολογήματα: τὸν κ. Στ. Δ. Γιαννουκάκη, Β. Βεκινέλλη.

Ὁ Αἰσθητικὸς κόσμος: Δὲς ἀεὶς μὲ ἑσῶρα ἐκλεκτὰ κομμάτια.

Ὀμορφία καί ὕψος: Τῆς κας Χρονολογίας, ἡσυχασμένη ἀπὸ τὴν ἀξία τῆς ἀποφάσεως.

ΜΟΔΑ: Ἡ ἡλικία λέει τῆς Παρισίανης μόδας; Τονάζετε γιά τὴν...

Ἀπὸ ὅσα γίνονται στὸν κόσμο: Διὰ τὴν εἰσαγωγή τῆς γυναικείας ἀπὸ τὴν παγκόσμια κίτη τῆς ἐξοχίας.

Τὸ σπῆτι: Συμβολὴ γιὰ τὸ σπῆτι καί τὸ πᾶν ἐκλεκτὸ καί ἐνοχλοῦν.

Ἡ κοινωνικὴ δράσις τῆς Γυναικείας: Ἡ κυρία πᾶν Σωτήριου Βόλου. — Αἱ ἐξοχίας εἰς τὰ γυναικεία θέματα.

Ἡ πνευματικὴ ζωὴ τῆς Γυναικείας: Πῶς προβαίνει σὲ ὧδε μας.

Μεθοδολογία: Ἡ «Σπῆτι τὸν 7 κοίταξτε». — Εἶναι ἡ γυναικεία τοῦ.

Δημιουργία: Ἐνὰ ἑλληνικὴ τῆς Ἀθῆναις Τραπεζίτης. Καί εἶναι ἕνα.

Ἡ Ἐνοχλούμενη Γυναικεία: Αἱ τῆς κας καί περισσότερα γυναικεία ἐργασίας.

Μια εὐδοκίμοι ἀεὶς. — Ἀπὸ τὴν εἰσαγωγή τῆς ἐξοχίας. — Καί, εἶναι.

Φροντίζετε γιά τὴν διάδοσι τῆς

“ΓΥΝΑΙΚΑΣ”.

Εἶναι τὸ μόνο ἐβδομαδιαῖο γυναικεῖο περιοδικὸν στὸν τόπο μας.

ΣΕΛΙΔΕΣ 24

— Δραχμαὶ 3.

Τρεῖς συμβουλές τὴν ἐβδομάδα

— Ὅταν δὲν σᾶς συμφέρει αὐτὸ πού σᾶς λέει ὁ ἀνδρας σας, νά κανετε τὴν κουφή. Τὴν θεοκούφη. Ἐστὼ καί ἂν πρόκειται νά σᾶς ὀδηγήσῃ σὲ ἀπολόγο!

ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ

— Μὴν πίνετε ποτὲ καφὲ πρωτὸ κοιμήθητε. Εἶναι ἀπειρώς προτιμότερον νά πίνετε ἕνα καφὲ ἐνὶ κοιμῶσθε!

ΜΑΝΤΑΜ ΝΤΕ ΣΕΒΙΝΥ

— Τὸν ἀνδρα σας νά τὸν περιποιηθῇ. Ἄν φοβᾶσθε ὅτι μπορεῖ νά χαλάσῃ βάλτε τὸν σ' ἕνα κιόσκι μὲ ὑπόλικη σαλμοῦρα.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΪΥΕΝ

Ἀπὸ τὰ φαιδρά

ΑἶΝΑ.— Εἶδες τὸν Νίκο τώρα τελευταῖα;— Ὀχι.

ΑἶΝΑ.— Καλὰ, ἀλλὰ ἂν τὸν δεῖς, θύμωέ τοι, σὲ παρακαλῶ, πῶς ἔχομε ἀρραβωνιαστή!

— Ἀγάθι μου, εἶμαι μισοπεθωμένος. Τέτοιους εἶσα πάντα. Ὅλες τίς δουλειές σου τίς κάνεις μισές!

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ἡ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

Ἡ Γκρέτα, τὸ ἐδήλωσε, πρὶ ἡμερῶν καί πάλιν, πῶς τοῦ Στοκόφσκου ἀφήνουσα τὴν τρυφεράν ἀγκάλην θὰ ἐπανέλθῃ σὲ πᾶν!

Καί κατὰ τρόπον ἑμφανῆ Ἀφοῦ ἀπ' τὸν μαστόρ τῆς μὲ τέχνην ἀποδράσῃ θὰ παῖξῃ καί θὰ δράσῃ!...

Πέντ' ἔξη ἑκατομμύρια θὰ πάρῃ λιρετῶν

— Αὐτὸ νᾶι τὸ σημεῖον τῆς νά ποῦμε τὸ τρωτόν— Τσιγκούνια μάλλον φαίνεται ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ἡ θεία

Καί δὲν θὰ ἔκαμνε ποτὲ, μιά πρᾶξιν ἡλιθία

Ν' ἀφήσῃ ἑκατομμύρια, ὅπως γνωρίζῃ πᾶς τις

Γιά νά μὴ χάσῃ, πρὸς στιγμήν, τοὺς θεῖους ἐρωτὰς τῆς.

ΣΤΗ ΓΛΥΦΑΔΑ

Κίνησι μεγάλη ὅλες τίς ὁρὲς Κόσμο ἠθικό καί παρδαλὸ ἔχει νειάτα καί... γεροντοκόρες

Καί ἐκτός ἀπ' ὅλ' αὐτὰ παρακαλῶ... ἔχει πονηρὲς καμίνες

Καί στὴν ἀκροθαλασσιὰ τρελλὴ δροσιὰ...

Σὲ μιά σκληρὴ

Ἄν ἔχεις χεῖλιν κόκκινα Χεῖλιν πού στάζουν αἷμα, Ὄχι σοὺ τὸ πῶ καί πιστέψῃς

Ὅτι δὲν εἶναι ψέμμα... Ὅταν μὲ πρωτοδιαλέξῃς

Ἄπ' ὅσους σὲ κυττάζουν Ἦταν ὁπρᾶ τὰ χεῖλιν σου

Κι' αἷμα ποτὲ δὲν στάζανε... Κι' ἐνὶ ἐγὼ ἐνὶ μίῃ

Πῶς μ' ἀγαποῦσε τάχα Ἐσὺ, σὲ μένα ἔβλεπε

Τὸ θῆμα σου μονάχα... Μ' ἂν οἱ πολλὰς θυσιῆς μου

Ποτὲ δὲν σὲ συγκόμισαν Ρουφάντας ἀπ' τὸ αἷμα μου

Τὰ χεῖλιν σου κοκκίνισαν!...

ΕΝΑΣ

Ἀπὸ τὰ φαιδρά

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ — Μοῦ κάνεις ἀνυπόφορη τὴ ζωὴ μου!

— Νά πᾶς στὴ μακί σου. — Ἐρεῖς καλὰ ὅτι ἔχει πεθάνει, — Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς στο λέω!

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ — Πόσον ἐτὼν εἶσθε κυρία μου;

— Τριάντα! — Καλὰ. Τώρα μπορεῖτε νά ὀρκισθῇτε

ὅτι θὰ πῆτε τὴν ἀλήθειαν!

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

ΕΝ ΤΩ ΜΕΤΑΞΥ ή Ρολάντ περπατούσε επάνω - κάτω στο δρόμο με έκδηλον ένκεντρισμό. Υπέφερε περισσότερο από τα περνώσι, παρά από πείνα και κόπωση. Θά εξακολουθούσε για πολύ το έργο αυτό; ρωτούσε ή Κοκό τον ύπαλληλο.

— Έως ότου καταγράψω όλο το σπίτι.

— Και δεν αδιάγεις;

— Από τί;

— Από το επάγγελμά σου.

— Δεσποινίς, σάς παρακαλώ...σας ά- παγορεύω.

Η Κοκό τούβγαλε την γλώσσα της και τον κορόιδευε.

— Κοκό! φώναξε από κάτω ή Ρομπέρτ.

— Μου επιτρέπετε κύριε να άποσυρ- θώ;

Κατέβηκε τρέγοντας την σκάλα και βρήκε την μεγάλη της αδελφή κίτρινη.

— Νά... να πάρει... μη σε δούν, έγω βάλει μέσα ό,τι πολύτιμο βρήκα, της μικράς τού πιζιού, τού Γισπαονέζικο σερβίτιο, τού...

— Καλά, φτάνει θά κάνουν όλα μαζί τρακόσια φράγκα, δεν είν' έτσι;

Την χτύπησε στον ώμο και πρόσθεσε:

— Άχ, μία μέρα θά γίνω πλούσια, αλλά όχι για νόγω γρήματα, μην τ' αποτήσθω, μία για να μην τ'άγω πιά ανάγκη...

— Τό ύιο κάνει... έκανε σχεδόν οδία- φορα ή Ρομπέρτ.

— Ποτέ σου δεν καταλαβαίνεις τού βαθύτερο νόημα των όσων γίνονται έ- δώ μέσα. Έλα δώσε μου, την πολυτι- μω σακούλα σου να πάω να την κρύ- ψω επάνω στα κεραμύδια.

— Κί' άν πέσει.

Η Κοκό πήδηξε άπ' τού παράθυρο, έ- στρεψε μία σκάλα κι ανέβηκε.

Όταν κατέβηκε έπλε στη Ρομπέρτ:

— Δώσε μου τώρα τ'α διακόσια φρά- γκα.

— Ναί... που π'ας;

— Για μία δουλειά και θάρθω.

Ο κύριος Ρορίβ περιέμενε πάντοτε εκεί έξω, στο πεζοδρόμιο.

Η Κοκό πέρασε από μπροστά του με τ'α γέλια στίς τσέπες και είχε την διάθεση έτοιμη να φύγει στη γη έτσι από άηδία, όταν εκείνος μουρμούρισε:

— Δεσποινίς Κολέτ...

— Τι την θέλετε την δεσποινίδα Κο- λέτ, παρακαλώ;

— Θά ήθελα να με άκούσετε μία στιγ- μή. Ξέρω τί σκέπτεσθε... Με μισείτε...

Πρώ όλίγην θά φουσίσετε...

— Μήπως θά θέλατε να σ'ας φιλήσω τυγόν;

— Πρέπει να προσπαθήσει να κατα- λάβει... Ο πατέρας σ'ας μίλησε πολύ άσχημα και με πείσαζε έξω από την πόρτα. Πώς θέλετε να τού ξεγώσω...

— Αί, να τού θυμόμαστε, λοιπόν.

— Και όμως λυπόμαι για ό,τι συ- νέβη.

— Ενώ έμεις είμαστε σάν τ'α χαρού- μενα παιδιά!

— Σοβαρευθήτε, μία στιγμή δεσποινί- σ... Ξέρετε τί άνθρωπος είμαι...ίσως και τίμιος... Όταν πέθανε ή καυμένη κυρία Ρορίβ, άλλο καταφύγιο δεν εί- χα από τού σπίτι σας.

— Πόσο σ'α ψητό!

— Πού ήλθε;

— Σ' αυτό που έτοιμάζεσαι να π'ς.

— Μία παιδί μου...

— Λοιπόν, λέγετε κύριε Ρορίβ βρι- σκόμαστε σάν τού σπίτι σας και κα- τόπιν.

— Δεν ξέρω πιά... Έάν μου έσανε- ντε μία θέσι, κατά θα γινότανε... θά τ'α βολέυαμε κάπου όλα...

— Τι θέσι θαλάσσης...

— Ο ρόλος τού δαιμονισμένου είναι πάν- τοτε άσχημος. Μά άν άνηκα πράγμα- τικός στην οικογένεια;

— Τι, μήπως θέλατε να παντρευθήτε καμμία; Την Ρομπέρτ ίσως;

— Όχι, είναι πολύ θλιβερή.

— Την Κλοτίλδη;

— Δεν την θυμάμαι. Είναι ή δασκάλα, νομίζω...

— Ναί, λέγετε, λοιπόν γρήγορα για- τί βιάζομαι.

— Έμένα μ' άρέσουν τ'α νειάτ'α, ή ζωή.

— Την Ρολάντ;

— Επειβάλλεται κάπως... αλλά εν ά- νάγκη...

— Την Ουγέτη, την Έλισάβετ, την Μιμι;

— Βεβαίως δεν είμαι και τόσο νέος...

— Καθόλου, μάλιστα.

— Έγω ν' άφήσω όμως περίπου ένα έκατομμύριο.

— Άν, κατάλαβα δηλαδή, θέλετε ή την Ρολάντ ή έμένα;

— Δεν θά έπέμενα για την Ρολάντ.

— Η Κοκό δεν γελοούσε πιά.

— Ποιός ξέρει κύριε Ρορίβ... Έχουν συμβ'η και πού περιέργη πράγματα... Δεν νομίζετε πώς χρειάζονται πέντ' — έξη μέρες να σκεφθ'η κανείς;

— Μά νομίζετε πόσ'μορφο νάελίζω;

— Γιατί όχι, ιδίως έάν κόμειτε κάτω τού μουστάκι σας. Με άδιάζουν τ'α

— Αχ, μία μέρα θά γίνω πλούσια, αλλά όχι για νόγω γρήματα, μην τ' αποτήσθω, μία για να μην τ'άγω πιά ανάγκη...

— Τό ύιο κάνει... έκανε σχεδόν οδία- φορα ή Ρομπέρτ.

— Ποτέ σου δεν καταλαβαίνεις τού βαθύτερο νόημα των όσων γίνονται έ- δώ μέσα. Έλα δώσε μου, την πολυτι- μω σακούλα σου να πάω να την κρύ- ψω επάνω στα κεραμύδια.

— Κί' άν πέσει.

Η Κοκό πήδηξε άπ' τού παράθυρο, έ- στρεψε μία σκάλα κι ανέβηκε.

Όταν κατέβηκε έπλε στη Ρομπέρτ:

— Δώσε μου τώρα τ'α διακόσια φρά- γκα.

— Ναί... που π'ας;

— Για μία δουλειά και θάρθω.

Ο κύριος Ρορίβ περιέμενε πάντοτε εκεί έξω, στο πεζοδρόμιο.

Η Κοκό πέρασε από μπροστά του με τ'α γέλια στίς τσέπες και είχε την διάθεση έτοιμη να φύγει στη γη έτσι από άηδία, όταν εκείνος μουρμούρισε:

— Δεσποινίς Κολέτ...

— Τι την θέλετε την δεσποινίδα Κο- λέτ, παρακαλώ;

— Θά ήθελα να με άκούσετε μία στιγ- μή. Ξέρω τί σκέπτεσθε... Με μισείτε...

Πρώ όλίγην θά φουσίσετε...

— Μήπως θά θέλατε να σ'ας φιλήσω τυγόν;

— Πρέπει να προσπαθήσει να κατα- λάβει... Ο πατέρας σ'ας μίλησε πολύ άσχημα και με πείσαζε έξω από την πόρτα. Πώς θέλετε να τού ξεγώσω...

— Αί, να τού θυμόμαστε, λοιπόν.

— Και όμως λυπόμαι για ό,τι συ- νέβη.

— Ενώ έμεις είμαστε σάν τ'α χαρού- μενα παιδιά!

— Σοβαρευθήτε, μία στιγμή δεσποινί- σ... Ξέρετε τί άνθρωπος είμαι...ίσως και τίμιος... Όταν πέθανε ή καυμένη κυρία Ρορίβ, άλλο καταφύγιο δεν εί- χα από τού σπίτι σας.

— Πόσο σ'α ψητό!

— Πού ήλθε;

— Σ' αυτό που έτοιμάζεσαι να π'ς.

— Μία παιδί μου...

— Λοιπόν, λέγετε κύριε Ρορίβ βρι- σκόμαστε σάν τού σπίτι σας και κα- τόπιν.

— Δεν ξέρω πιά... Έάν μου έσανε- ντε μία θέσι, κατά θα γινότανε... θά τ'α βολέυαμε κάπου όλα...

— Τι θέσι θαλάσσης...

— Ο ρόλος τού δαιμονισμένου είναι πάν- τοτε άσχημος. Μά άν άνηκα πράγμα- τικός στην οικογένεια;

— Τι, μήπως θέλατε να παντρευθήτε καμμία; Την Ρομπέρτ ίσως;

— Όχι, είναι πολύ θλιβερή.

— Την Κλοτίλδη;

— Δεν την θυμάμαι. Είναι ή δασκάλα, νομίζω...

— Ναί, λέγετε, λοιπόν γρήγορα για- τί βιάζομαι.

— Έμένα μ' άρέσουν τ'α νειάτ'α, ή ζωή.

— Την Ρολάντ;

— Επειβάλλεται κάπως... αλλά εν ά- νάγκη...

— Την Ουγέτη, την Έλισάβετ, την Μιμι;

— Βεβαίως δεν είμαι και τόσο νέος...

— Σου προτείνω να παντρευθ'ς τόν κ. Ρορίβ... Μπήξε όσες φωνές θέλεις, τράβα τ'α μαλλιά σου... Μία φορά κά- ποια άπ' τίς δυό μας πρέπει να τόν παντρευθ'...

— Σου τού έπλε ο μπαμπάς;

— Άφησε τόν πάππ'α ήσυχο. Αυτός δεν έγει ιδέα... Ο πάππ'ας είναι ιστο- ρικός και δεν καταλαβαίνει τίποτα άπ' τ'α ζωή. Έμένα μου τώπ'ε ο κ. Ρορίβ...

Σημείωσε ότι δεν θέλει ειδικώς έσένα, γιατί σε βρίσκει κάπως επιβλητική,μά είμαι βεβαία πώς θά σε δεχθ' στο τέλος.

— Τρελλάθηκες πιστεύω.

— Άφησε τόν πάππ'α ήσυχο. Αυτός δεν έγει ιδέα... Ο πάππ'ας είναι ιστο- ρικός και δεν καταλαβαίνει τίποτα άπ' τ'α ζωή. Έμένα μου τώπ'ε ο κ. Ρορίβ...

Σημείωσε ότι δεν θέλει ειδικώς έσένα, γιατί σε βρίσκει κάπως επιβλητική,μά είμαι βεβαία πώς θά σε δεχθ' στο τέλος.

— Τρελλάθηκες πιστεύω.

— Άφησε τόν πάππ'α ήσυχο. Αυτός δεν έγει ιδέα... Ο πάππ'ας είναι ιστο- ρικός και δεν καταλαβαίνει τίποτα άπ' τ'α ζωή. Έμένα μου τώπ'ε ο κ. Ρορίβ...

Σημείωσε ότι δεν θέλει ειδικώς έσένα, γιατί σε βρίσκει κάπως επιβλητική,μά είμαι βεβαία πώς θά σε δεχθ' στο τέλος.

— Τρελλάθηκες πιστεύω.

— Άφησε τόν πάππ'α ήσυχο. Αυτός δεν έγει ιδέα... Ο πάππ'ας είναι ιστο- ρικός και δεν καταλαβαίνει τίποτα άπ' τ'α ζωή. Έμένα μου τώπ'ε ο κ. Ρορίβ...

Σημείωσε ότι δεν θέλει ειδικώς έσένα, γιατί σε βρίσκει κάπως επιβλητική,μά είμαι βεβαία πώς θά σε δεχθ' στο τέλος.

— Τρελλάθηκες πιστεύω.

— Άφησε τόν πάππ'α ήσυχο. Αυτός δεν έγει ιδέα... Ο πάππ'ας είναι ιστο- ρικός και δεν καταλαβαίνει τίποτα άπ' τ'α ζωή. Έμένα μου τώπ'ε ο κ. Ρορίβ...

Σημείωσε ότι δεν θέλει ειδικώς έσένα, γιατί σε βρίσκει κάπως επιβλητική,μά είμαι βεβαία πώς θά σε δεχθ' στο τέλος.

— Τρελλάθηκες πιστεύω.

— Άφησε τόν πάππ'α ήσυχο. Αυτός δεν έγει ιδέα... Ο πάππ'ας είναι ιστο- ρικός και δεν καταλαβαίνει τίποτα άπ' τ'α ζωή. Έμένα μου τώπ'ε ο κ. Ρορίβ...

Σημείωσε ότι δεν θέλει ειδικώς έσένα, γιατί σε βρίσκει κάπως επιβλητική,μά είμαι βεβαία πώς θά σε δεχθ' στο τέλος.

— Τρελλάθηκες πιστεύω.

— Άφησε τόν πάππ'α ήσυχο. Αυτός δεν έγει ιδέα... Ο πάππ'ας είναι ιστο- ρικός και δεν καταλαβαίνει τίποτα άπ' τ'α ζωή. Έμένα μου τώπ'ε ο κ. Ρορίβ...

Σημείωσε ότι δεν θέλει ειδικώς έσένα, γιατί σε βρίσκει κάπως επιβλητική,μά είμαι βεβαία πώς θά σε δεχθ' στο τέλος.

— Τρελλάθηκες πιστεύω.

— Άφησε τόν πάππ'α ήσυχο. Αυτός δεν έγει ιδέα... Ο πάππ'ας είναι ιστο- ρικός και δεν καταλαβαίνει τίποτα άπ' τ'α ζωή. Έμένα μου τώπ'ε ο κ. Ρορίβ...

Σημείωσε ότι δεν θέλει ειδικώς έσένα, γιατί σε βρίσκει κάπως επιβλητική,μά είμαι βεβαία πώς θά σε δεχθ' στο τέλος.

— Τρελλάθηκες πιστεύω.

— Άφησε τόν πάππ'α ήσυχο. Αυτός δεν έγει ιδέα... Ο πάππ'ας είναι ιστο- ρικός και δεν καταλαβαίνει τίποτα άπ' τ'α ζωή. Έμένα μου τώπ'ε ο κ. Ρορίβ...

Σημείωσε ότι δεν θέλει ειδικώς έσένα, γιατί σε βρίσκει κάπως επιβλητική,μά είμαι βεβαία πώς θά σε δεχθ' στο τέλος.

— Τρελλάθηκες πιστεύω.

— Άφησε τόν πάππ'α ήσυχο. Αυτός δεν έγει ιδέα... Ο πάππ'ας είναι ιστο- ρικός και δεν καταλαβαίνει τίποτα άπ' τ'α ζωή. Έμένα μου τώπ'ε ο κ. Ρορίβ...

Σημείωσε ότι δεν θέλει ειδικώς έσένα, γιατί σε βρίσκει κάπως επιβλητική,μά είμαι βεβαία πώς θά σε δεχθ' στο τέλος.

— Τρελλάθηκες πιστεύω.

— Άφησε τόν πάππ'α ήσυχο. Αυτός δεν έγει ιδέα... Ο πάππ'ας είναι ιστο- ρικός και δεν καταλαβαίνει τίποτα άπ' τ'α ζωή. Έμένα μου τώπ'ε ο κ. Ρορίβ...

Σημείωσε ότι δεν θέλει ειδικώς έσένα, γιατί σε βρίσκει κάπως επιβλητική,μά είμαι βεβαία πώς θά σε δεχθ' στο τέλος.

— Τρελλάθηκες πιστεύω.

— Άφησε τόν πάππ'α ήσυχο. Αυτός δεν έγει ιδέα... Ο πάππ'ας είναι ιστο- ρικός και δεν καταλαβαίνει τίποτα άπ' τ'α ζωή. Έμένα μου τώπ'ε ο κ. Ρορίβ...

Σημείωσε ότι δεν θέλει ειδικώς έσένα, γιατί σε βρίσκει κάπως επιβλητική,μά είμαι βεβαία πώς θά σε δεχθ' στο τέλος.

— Τρελλάθηκες πιστεύω.

— Άφησε τόν πάππ'α ήσυχο. Αυτός δεν έγει ιδέα... Ο πάππ'ας είναι ιστο- ρικός και δεν καταλαβαίνει τίποτα άπ' τ'α ζωή. Έμένα μου τώπ'ε ο κ. Ρορίβ...

Σημείωσε ότι δεν θέλει ειδικώς έσένα, γιατί σε βρίσκει κάπως επιβλητική,μά είμαι βεβαία πώς θά σε δεχθ' στο τέλος.

— Τρελλάθηκες πιστεύω.

— Έπλάγιασε, έχει πονοκέφαλο.

— Έκανε σάν να τού πίστεψε, έπρεπε να κάνει τού κάθε τί, «όπως εάν...».

Νά έκανε σάν να πεινούσε... σάν να παρατηρούσε την άπουσία της Ρο- λάντ... σάν να τού έκανε τού ίδιο άν πουλούσαν τού σπίτι και τ'α έπιπλα, ά- κόμη έκανε σάν να έβρισκε άρσενικά και τ'α σούτα, στην όποια ή φτωγή Ρομ- πέρτ είχε ρίξει τρεις φορές άλάτι.

Για να μη δείξη άπογοήτευση, ήταν άνάγκη να πάρη τ'α μέτρα του και να μην κυττάζη κατάματα κανένα.

Παραδείγματος χάριν ή κ. Άντελέν, ή όποια την παραμονή ήταν τόσο γα- ρούμενη πού θά άλλαζε συναισκά, εξα- φνικά κρεβατωθήκε όταν έμαθε ότι θά έβγαιναν σε δημοπρασία στο πεζο- δρόμιο τ'α έπιτάκια τους.

Η όμύλμη εξακολουθεί, έπλεν ο Γκυλιώλ Άντελέν κόβοντας θυμύ.

— Ναί, έχει όμύλμη, έπλε ή Κοκό.

Τό παράδοξο είναι πού υπάρχουν έ- δώ και τρεις μέρες.

— Τώγ'ε ή έποχή, έπλε ή Κοκό, με τέτοια φυσικότητα, πού όί άλλες την κύτταζαν.

Έκείνη την ώρα έμπαινε στην τρα- πεζαρία ή Ρομπέρτ, με μία σαοσιέ- ρα στα γέλια και είχε τέτοια άφηρη- μάδα πού έσκόνταψε και τ'α πέταξε.

— Προσέχη και δεν είναι πιά δικά μας, έπλε ή Μιμι χωρίς να σκεφθ'...

Τότε ο Γκυλιώλ Άντελέν, κύτταζε γύρω του άργα και σοβαρά. Σηκώθη- κε με άλύγιστα χαρακτηριστικά και χωρίς να βιασθ' έπλε:

— Έξακολουθήστε να τρώτε... Δεν πεινώ άλλο...

Πήγε και κλειδώθηκε στο γραφείο του, ενώ ή Κοκό ρίχτηκε στην αδελφή της.

Καυτάβι! δεν ξέρεis πώς δεν μ'ι- λούν γι' αυτό στο τραπέζι. Και σ'α πού δεν μπορείς... να φέρης μία σαοσιέ- ρα χωρίς να σπάσ...

Η Κοκό έτραγε χωρίς να σκουπίζη τ'α μάτια της. Βεβαίως, δεν είχε κα- θόλου κέφι, αλλά αισθανότανε πώς άντ'ι να κλάμη θάπρεπε να σκεφθ'...

Γύρισε πρὸς την αδελφή της την Έ- λισάβετ, αυτή πού εργαζότανε ως βαντέζ, πού διάβαζε μυθιστορήματα και δεν έπαυε ποτέ μέρος στις οικο- γειακές υποθέσεις. Έκλαιγε με τού στόμα γεμάτο.

— Τι έγεις τού λόγου σου, τ'ες έπλε ή Κοκό, μπορείς τούλάχιστον να μάς π'ς γιατί κλάεις;

— Για... γιατί ε... είναι πολύ θλι- βερό.

Και ή Κοκό μιμούμενη:

— Τι... τι ε... είναι τού... τού θλιβερό;

— Δεν ξέρω, μάς πούλουν τού σπίτι, ή Μιμι είν' άρρωστη... ο πατέρας... Αισθάνομαι πώς τού έξη όλα θά πά- νω άσχημα και θα προτιμούσα να παν- τρευτ'α και να φύγω.

— Είναι μία ιδέα κι' αυτή, έγεις κα- νέναν;

— Θά βρω.

Έπάνω στη λέξη «γάμος» ή Ουγέτη άργισε με τί σειρά τ'ας να κλάη.

— Καλά! έσύ τούλάχιστον ξέρουμε γιατί κλάεις, σε άπαιτάν...

— Κοκό, τί λόγια είν' αυτά;

— Τώρα, ρώτησε ή Μιμι, αλήθεια πώς θά μάς πάρουν και ό,τι έχουν τα συρτάκια;

Η Ρομπέρτ δεν είχε δρεξη να σηκό- νη τού τραπέζι. Η Ουγέτη την βοήθησε, ενώ ή Κοκό με διατηγμό άνοιξε σιγά τού γραφείο τού πατέρα της.

Στην άρχη δεν την κατάλαβε, κρα- τούσε τού κεφάλι του με τ'α δυό του γέ- ρια και δεν είχε άνοιξει ούτε ένα από τ'α τετράδια πού ήταν στιβαγμένα μπροστά του. Ο κρύος άέρας πού ήλ- θε από την πόρτα, τόν έκανε να γυρί- σε πρὸς την Κοκό τ'α μυωπικά του μά-τια.

— Τι θέλεις έσύ;

— Έργουμα να σ'α εϊπώ καλή νύ- γτα, έπλε και κάθισε στην άκρη τού γραφείου του.

— Πρέπει να εργασθ'...

— Θά εργασθ'ε κατόπιν. Τώρα πές μου τί σκοπεύεις να κάνης όταν που- λήσουν τού σπίτι;

Αισθανόταν κανείς ότι δεν ήλθε κα- τά τούγην και ότι όί έρωτήσεις της ή- ταν πρὸς τόν μακρόν σκέψων.

— Τι θες να κάνουμε, παιδί μου;

— Δεν ξέρω... καλώς... Άκουσε...

Θά πρέπει νομίζω να νοικιάσουμε ένα άпартаμέντ ή ένα σπίτι. Γιατί λοιπόν δεν τού κάνουμε άπ' την άρχη παρά βό- λωμα στο «κεφάλι μας τόν μετεάκι σ'α σπιτιού αυτού;

— Πού είναι ή μαμά; έρώτησε δειλ- νοντας την άδεια θέσι της.

— Πού είναι ή μαμά; έρώτησε δειλ- νοντας την άδεια θέσι της.

— Πού είναι ή μαμά; έρώτησε δειλ- νοντας την άδεια θέσι της.

— Πού είναι ή μαμά; έρώτησε δειλ- νοντας την άδεια θέσι της.

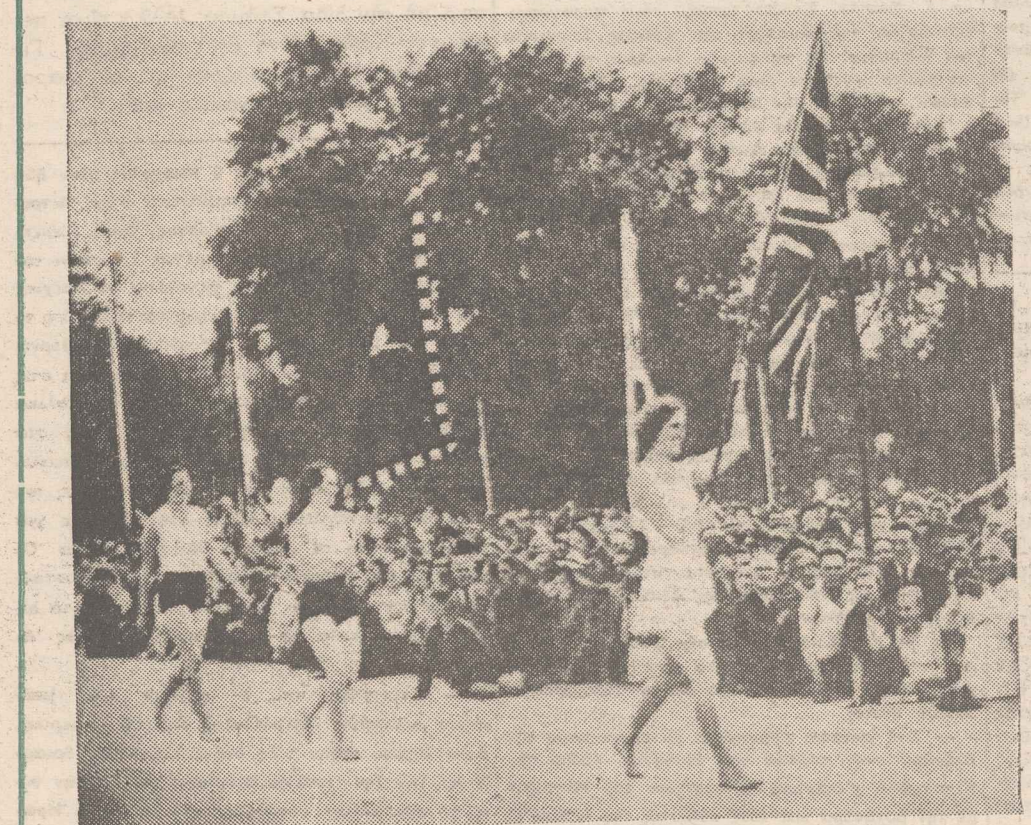
Η ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΣΑΜΠΙΧΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Γάμος στο νερό

Η 'Αρχηγίνα της «Υγείας και Ψμορφιάς»

Η περίφημη μίς Πρινέλλα Στάκ, η αρχηγίνα της τεραστίης 'Αγγλικής οργανώσεως «Υγεία και Ψμορφία», άπασχολεί πάλιν τον 'Αγγλικόν Τύπον. Επί κεφαλής της 'Αγγλικής αντιπροσωπείας η Πρινέλλα παραλαμβάνει στο 'Αμβούργο, όπου άντεπροσώπωνε την 'Αγγλία στις εορτές της Γερμανικής οργανώσεως «Η δύναμις διά της χαράς». Η 'Αγγλική οργανώσις «Υγεία και Ψμορφία», αριθμούσα 100.000 μέλη, είνε, όπως έχουμε γράψει, δημιούργημα της Πρινέλλας, η οποία διά τούς κόπους της εδραβεύθη με τό παραπάνω: 'Αρεθωνιάστηκε με τό γυνί του Δουκός του Χάμιλτον και παντρεύεται προσεχώς.

ἀπ' ὅσα γίνονται στὸν κόσμον

Ο ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑΣ

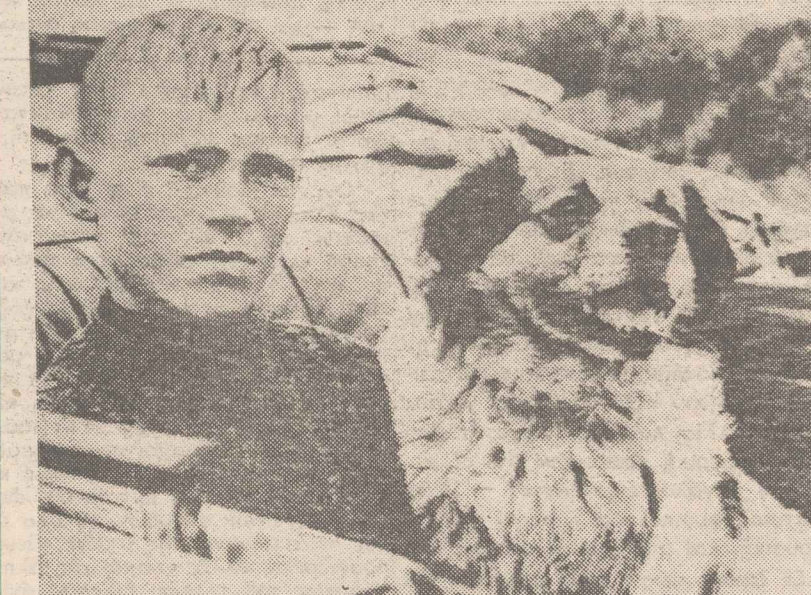
ΣΤΗΝ 'Αγγλία, όπως ξέρουμε, γίνονται τελευταία πολλές προσπάθειες για τὸν εξοπλισμὸ τῆς χώρας, γιατί οἱ προβλέψεις δὲν εἶναι καὶ τόσο καλές, μετὰ τὴν σημερινὴ ένταση τῶν διεθνῶν πραγμάτων. Στὴν προσπάθεια αὐτὴ ἐνὸς λαοῦ, ποὺ ἔχει ἀποφασίσει νὰ βῇ ἀδίκτος ἀπὸ μιά ἐνδεχόμενη κρίση ἔχουν κληθῇ νὰ προσφέρουν πολλὰ πράγματα καὶ αἱ 'Αγγλίδες.

βες τῶν ἄλλων. Τότε ἕνας ἄλλος βουλευτὴς παρατήρησε πὸς ὑπάρχουν ἤδη στὴν 'Αγγλία πολλές πόροιμοις γυναικείας οργανώσεως. — «Ὁ καθένας μας, ἐξήγησε μὴσὰ πὲ γέλια ὁ κ. Μπελίσσα, ὑφίσταται ἀναταραχάχιστα τὴν γυναικείαν ἐλπί. Εἰς ἀπαρτυρωμένους, ὥστε νὰ γίνετα καλὴ χρῆσις τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν ὁργανώσεων αὐτῶν.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ λαὸς, ποὺ ἀγαπᾷ ἰδιαίτερα τὸν κ. Χόαρ Μπελίσσα, ἔχτισεν ἕναν δόλιχον πυργὸ μύθον γύρω στὸ ἀπὸ αὐτοῦ γεγονός, μάλιστα δὲ στὴν γυναικείαν ποὺ ὁ ἀποτελέσουν τὸν πρωτότυπον αὐτὸ στρατὸ ἔβωσε τὸν χαρακτηριστικὸν τίτλον: «Οἱ Ὠραίες Μπελίσσες». Τὶ θὰ εἶναι ὁμιὰς ἀκριβῶς αὐτὸς ὁ στρατός; — Ὡς πρὸς τὸν ἑαυτὸν, τίποτε περισσότερο ἀπὸ ἕναν ἐπίσημον στρατιωτικὸν πρῆγματισμα, ποὺ θὰ κληθῇ νὰ προσφέρει στὴν πατρίδα, ἐν περίπτωσηί πο- ἑμικῆς συγκρούσεως, σπουδαῖες ὑπηρεσίες. Οἱ γυναῖκες ἐθελονταί, ποὺ θὰ στρατολογουῖνται ἐν καιρῷ εἰρήνης.

Τὸ σκυλί ποὺ ἐδάγκασε μιά Βασίλισσα

Τὸ σκυλί αὐτὸ ἐδάγκασε τὴν Βασίλισσα τῆς Δανίας καὶ ἐγενε... διάσπῃ. Πο- ἄρα, ὅπως βλέπετε, ὑπερῆσαν μαζί με τὸ παιδί τοῦ ἀρεντικοῦ του. Τὸ βασιλικὸ αὐτίχμα ἐγενε στὴ λουτροπόλιν τοῦ Σκάγν. Ἡ Βασίλισσα τῆς Δανίας ἐπῆγαινε περίπατον μετὰ τοῦ σκυλίου τερριέ. Τὰ σκυλιά τῆς τοιαύτης καὶ μετὰ τοιοπαύοκυλο. Ἡ Βασίλισσα πῆγε νὰ τὰ χωρίσῃ καὶ, ὅπως... συμβαίνει πάν- τος τ' αὐτοῦ ποὺ πηγαίνουν νὰ χωρίσουν, ἐδρακόθηκε αὐτὴ στὸ πόδι. Εὐ- τυχῶς τὸ τοιοπαύοκυλο δὲν ἦταν λυσσαμένο...

«ΟΙ ΩΡΑΙΕΣ ΜΠΕΛΙΣΣΑ»

ἀπὸ ἕνα ἀδικτικὸν ὁργανωσμὸν, θὰ χρη- σιμοποιοῦνται εὐρύτατα στὰ μετωπι- σθέν: θὰ ἀναλάβουν ἐπιλοχί τῆς ὑπηρε- σείας συνδίσκου, πληροφοριῶν, ἀ- νεφοδισμῶν κλπ.

Εἰς τὸ σχέδιον ποὺ καταστρώνει- ται ἐπιμελῶς, ὁ νέος αὐτὸς στρατός θὰ ὀνομασθῇ «Εἰς καὶ Γυναικεία Βοηθητικὰ Ὑπηρεσία» καὶ θὰ δια- τελῇ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τῆς λαίδης Ρήντιγκ, χήρας τοῦ πῶην ἀντιβα- σιλέως τῶν 'Ινδιῶν, ποὺ πέθανε πρὶν λίγα χρόνια.

ΠΟΙΑ Η... ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΩΣ

Ἡ λαίδη Ρήντιγκ, ποὺ θὰ εἶναι ἡ κυριώτερα βοηθὸς τῆς βασιλέως τῆς 'Αγγλίας, ἐπιτίτω ἀρχηγὸς τοῦ γυναικείου στρατοῦ, ἔρχεται τὴν στα- διοδρομίαν τῆς σὺν ἀπλῇ στενοδα- κτυλογράφου. Τὸ ὀργανωσμὸν τῆς διοικήσεως εἶναι Στέλλα Σαρκὼ καὶ ἡ καταγωγή τῆς — ὅπως λέει — γαλ- λικῇ.

Μιά μέρα, στὰ 1923, ἐμασε π- χαίσις, στὸ Λονδίον ποὺ ἐργαζόταν στὸ γραφεῖο ἐνὸς δικηγόρου, πὺς ὁ ἀντιβασιλεὺς τῶν 'Ινδιῶν, ὁ λόρδος Ρήντιγκ, ζήτησε μίαν ἰδιαίτερη γραμματεῖα γιὰ νὰ τὴν πάρῃ μαζί του στὸ Δελχί, τὴν πτωχεύουσα δη- λαδὴ τῶν 'Ινδιῶν.

Ἡ νεαρὰ Στέλλα παρουσιάσθηκε καὶ προσελήθη ἀμέσως, χάρις στὸ πτυχίον νομικῆς, ποὺ κατείχε, καὶ στὴ γινὼσι τριῶν ἑλλων γλωσσῶν, ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀγγλική. Στὴν ὑπηρεσίαν τοῦ λόρδου Ρήν- τιγκ ἐδείξε ὀλην τῆς τὴν ἱκανότητά εἰς τρόπον ὥστε ὁ Ἀντιβασιλεὺς γρήγορα τὴν προβίβασε σὲ θέσι, ποὺ θὰ ἐξήλεαν καὶ οἱ ἄνδρες ὑ- πάλληλοι: τὴν ἔκαμε προϊσταμένη δυνάμει τῶν ὑπηρεσιῶν.

Ἀργότερα ὁ λόρδος, ὅστερ' ἀπὸ

ΦΟΡΕΜΑ ΜΕ...ΚΟΥΔΟΥΝΙΑ

Με τὸ φόρεμα αὐτὸ ἐνεαυσιῆθη ἕνας ἀσπὴρ τοῦ 'Αγγλικοῦ θεάτρου στὸ Λονδίνο: ἡ μίς Μπάνιν Οὐόλτερς. Ἡ μίς Μπάνιν ἔχει ἐξηφαλιμένη τὴν... μουσικὴν τῆς ἀνά πάσαν ὥραν: τὸ φέ- ρεμά της ἔχει... κουδούνια γιὰ στο- λίδια, τὰ ὁποῖα κουδούνισουν μελω- δικάτατα!

34 ἐτῶν ἔγγαμο βίον, ἔμεινε χήρος. Τὸ πλῆγμα ἦταν τρομερό, ἀλλὰ μπό- ρεσε νὰ παρηγορηθῇ γρήγορα, γιατί δίκα μῆνες μετὰ τὸν θάνατον τῆς λαίδης, ἡ Στέλλα Σαρκὼ δεχόταν τὴν πρότασιν τοῦ γηραιοῦ λόρδου νὰ

Ἡ λαίδη Ρήντιγκ, ἡ... ἀρχιστράτηγος τοῦ γυναικείου στρατοῦ.

γίνῃ γυναικὰ του. Τὸ εἰδύλλιον τοῦ ὅχι καὶ τόσο εὐαμύστου αὐτοῦ ζευγους δὲν ἐκρά- τισεν ἐπὶ πολὺ. Ὁ λόρδος ἔπαθε κατὰ μίαν ἐκδρομὴν πνευμονίαν ἡ ὁποία τοῦ ἐκλόνησε πρῶρικα τὴν ὕειαν του. Καὶ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1935 πέθανε συνεπείᾳ καρδιακῆς κρίσεως. Ἀπὸ τότε ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ γυναικὰ, ποὺ ἀναδείχθηκε χάρις στὴς ἱκανότητές της, ἀφιέρωσε τὴν ζωὴν της στὴν φεμινιστικὴν ὑπόθεσιν. Στὸ ἔξης θ' ἀφιέρωσι τὴς δυνάμεις της στὴν πραγματοποιήσιν τοῦ τό- σον ὥραιον αὐτοῦ σκοποῦ, ποὺ τῆς ἀνέβησεν ὁ κ. Χόαρ Μπελίσσα.

Ἀπὸ τὴν Ἰσπανικὴν τραγωδίαν

Γυναικὸσπαιδα στὴ Λερίντα, φεύγοντα τοὺς βομβαρδισμούς. Οἱ ἐσέριοι βομβαρδι- σμοὶ στὴν Ἰσπανίαν ἐναντίον ἀνοχυρῶν πόλεων ἔχουν προκαλέσει μεγάλη συγκίνησιν σ' ὅλον τὸν κόσμον. Σὲ δεκάδες χιλιάδων ἀριθμοῦνται τὰ θύματα με- ταξὺ τῶν γυναικοπαίδων. Λέγουν πὺς τώρα θὰ συσταθῇ μιά μεγάλη διεθνὴς ἐπιτροπὴ ἀπὸ οὐδετέρους, ἡ ὁποία θὰ ἐνεργῇ ἀνακρίσεις ὅταν βομβαρδίζον- ται πόλεις. Σὲ περίπτωσιν ἀδικαιολογητῶν βομβαρδισμῶν θὰ καταγγέλλῃ αὐ- τοὺς ἐνώπιον ὅλου τοῦ πολιτικῶν κόσμου.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Τεραστίες προετοι- μασίες γίνονται στὸ Παρίσι γιὰ τὴν προ- σελή ἐπίσκεψιν τῶν 'Αγγλικῶν Βασιλέων στὴ γαλλικὴ πρω- τεύουσα. Μιά ὥραια σαναγραφία τοῦ ἀν- γλικοῦ βασιλέως ὁ ὅ- ζεγους δημοσιεύει στὴν 7ην σελίδα. Ἀς σημειωθῇ ὅτι ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν χυτὴ δὲν θὰ συσφι- γθοῦν μόνον οἱ ἀν- γλογαλλικαὶ σχέ- σεις: θὰ ἐπηρεασθῇ ἀκόμη... καὶ ἡ μό- δα. Λεπτομέρειες θὰ δημοσιεύσωμε προ- σεχώς.

Κάτω τὰ ἄ- κομψα καὶ ἄ- καλαιόθητα γυαλιά

1) Πολλὲς γυναῖκες ἀπο- στρέφονται τὰ γυαλιά καὶ τὰ λουτροῦν, ποὺ εἶναι πολὺ λίγο ἐλκυστικὰ. 2) Διὰ νὰ ἀποφύγουν αὐτὸ οἱ ὀπτικοὶ τῶν Ἦνων. Πολιτειῶν κατε- σκεύασαν φακούς, οἱ ὁ- ποῖοι ἔχουν διάφορα πλε- ονεκτήματα. Οἱ φακοὶ αὐ- τοὶ μποροῦν νὰ χροματι- σθοῦν καὶ νὰ καταστήσουν ἐστὶ φανερά τὰ μάτια, χωρὶς νὰ ὑπολογοῖσθῃ ὅτι συντείνουν καὶ εἰς τὴν δι- ὀρθωσιν τῆς ἐλαττωματι- κῆς ὁράσεως. 3) Τὸ δεξιὸ μάτι ἔχει καλυφθῇ ἀπὸ παρῶριον φακόν. 4) Ὁ φακὸς πιάνεται μετὰ ἕνα μικρὸ ἐργαλεῖον ἐπὶ τοῦτο κατασκευαζόμενον καὶ τοποθετεῖται εἰς τὸν ὀφθαλμὸν εὐκολώτατα. 5) Εἶναι πὺδ ἐλκυστικὴ μετὰ τὰ μαύρα μάτια ἡ μετὰ τὰ φανερά: Ὁ φακὸς ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸν ὀφθαλμὸν καὶ δὲν διασπείνεται καθόλου. Λοιπὸν αὐτὴ ἡ μόδα, ποὺ τόση ἐπιτυχίαν ἔχει εἰς τὴν Ἀμερικὴν, θὰ με- ταφερθεῖ καὶ ἐδοῖ: Μαλ- λὰ χροματισμένα, μάτια τεχνητά: ἡ μέλλουσα Εἰςά- φηξις νὰ κατασκευαζέται...

ΓΑΜΟΣ ΠΟΥ ΑΝΕΒΑΝ- ΘΗ 35 ΦΟΡΕΣ

«Ὅταν ὁ Χάρων Νόρουν ἦταν δεκάετη χρονίῳ εἶχε ἀ- γαστεί καὶ ὁ γάμος τῆς ἑλ- λην Κατερίνας, ἕνα χρόνον νεότερα του. Καὶ τεσσέρα χρόνια ἀργότερα, ὅταν οἱ δύο νεῶτα μετὰ τὸν γά- μον, ἀλλοτρήν ἡ αὐτὴ εἶχε συσκευασθῇ στὴν ἐκδρομὰ γιὰ τὸν γάμον τους. Μὰ ὁ γάμος αὐτὸς δὲν ἐ- προέκυψε ὁριστικῶς νὰ γίνῃ, γιατί τὴ στιγμὴν ἀφῆκε ἡ κ- κεινὴ ἐβόσκει τηλεγραφίαν ὅτι ὁ θεὸς τῆς νύχης πῆ- σε καὶ ἔτσι ἡ τελετὴ ἀνε- βλήθη.

Αὐτὰ συνέβαιναν τὸ 1903 καὶ ἀλλεπάλληλοι θάνατοι συγγενῶν ἐμπεδίσαν ἔκτοτε τοὺς δύο νηπιήτους νὰ περὶ- τεύοντο μέχρι τοῦ 1917. Τὸ ἐπῆλθεν ἕως ὁ Χάρων ἦ- καν στρατιῶτες. Τὸ 1919 ἐ- νὺ ἐτοιμαζόντο ἐκ νέου γιὰ τὸν γάμον ὁ ἄλλος θάνατος συγγενῶν τοῦ, ἀνέστησε πάλιν. Τὸ 1920 ἡ ἑλ- λην ἀρ- ρώστη καὶ ἔπει ὁ γάμος ἀνέβληθη καὶ πάλιν.

Ἀπὸ τοῦ 1921 μέχρι τοῦ 1927 καὶς χρόνους οἱ δύο νέοι ἐτοιμαζόντο νὰ παντρευθοῦν καὶ καὶς χρόνον κατὰ πῶ- ρος τοὺς ἐμπόδισεν. Τὸν 1- ὀνιον τοῦ 1925 καίτοι πῶ- ρος ἐστὶν ὅτι ἡ νύμφη τοῦ Χάρ- ων ἦταν ἐκδρομῇ, ἐλυσ- σάσθησαν νὰ ἐπισκευάσουν τὸν γάμον, μετὰ ὁ κ. Νόρουν τελευτῇ λίγες ὥρας πρὶν πρὸ- λαθῇ νὰ γίνῃ ἡ τελετὴ.

Τὸ 1928, ἀπευθύνοντο πῶς, ἐπὶ τῆς ἑλ- λην ὁ ἄλλος ἔπαιον δύο φορές νὰ παντρευθοῦν, ἀλλὰ καὶ τίς δύο φορές θάνατοι στε- νοῦ συγγενῶν τοὺς ἐμπόδι- σον νὰ πραγματοποιήσουν τὴν ἐνωσιν ταύτη. Ἀπὸ τότε καὶς χρόνους ἐ- δοκιμάσαν νὰ παντρευθοῦν, ἀλλὰ καὶ νῶν συγγενῶν θάνατοι τοὺς ἐμπόδισαν καὶ πάλιν. Ἐπει- τα ἀπὸ τριάντα πῶς ἀσβε- λές, ὁ Χάρων καὶ ἡ ἑλ- λην ὑπερῆσαν νὰ παντρευ- τοῦν. Μὰ... οἱ ἑλ- λην νῶν- ροὶ μνηστῆρες ἀριθμοῦν τὰ- ρα οἱ δύο μαζί ἕνα αἰῶνα.

ΕΙΜΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

220Ν

ΤΟ ΟΝΟΜΑ αυτό της θύμισε κάτι. Μαρο... Λεβδί, διευθυντής μιας πινακοθήκης — α! ναι, με την έμφυση της σελήνης του είχε αγοράσει τους τέσσερες πίνακες της Μαρί Λωρενσόν, που είχε στο δωμάτιό της, γύρω από την τουαλέτα της, μέσα σε κορβίτσες από παθόφυτο και μέταλλο. Έπίσης και μερικά σκίτσα του Λαμπού... — είναι η άλλη, πιο διασκεδαστική, παρ' όλα αυτά — για τα οποία κάποτε υπεργρανεύταν.

— Θα μπορούσα να επιτύχω τριάντα χιλιάδες δολάρια για εκατό σκίτσα — είναι λίγα, βέβαια, τριακόσια δολάρια το σκίτσο — αλλά, υπό ένα όρον: 'Ο πελάτης μου να εξασφαλίσει για την αποκλειστικότητα των εκατό σκιτών.

— Η Νίνα χαμογέλασε. — Είπατε πάρα πολύ ευγενής. Άλλα μόλις έχω φέρσει στο είκοσι πέμπτο και είναι πάρα πολύ νομίζω για να διαπραγματευθώ.

— Καθίστε, καθίστε. Δεν είναι νομίζω. Άλλα, πρέπει να είστε το πιο όμορφο που είναι έτος μας να πραγματοποιήσει από τώρα το ποσό.

— Μία γυναίκα τόσο νέα, τόσο όμορφη, με τόσο εξαιρετικά χαρίσματα! 'Οχι! 'Οχι! 'Η Νίνα ένοιωσε το γέλιο της με το δικό του.

— Ξέρετε, ωστόσο, τι είναι τα ταξί στην Νέα Υόρκη...

— 'Οχι, αγαπητή κυρία, αν ποτέ σας ταξίδισαν κανένα ταξί, αβυσσότητες, θα έπαινα να πιστεύω στον Θεό.

— 'Η πίστις σας στον Θεό δεν φαίνεται πολύ στερεά...

— 'Η προσβολή των πνευμένων, να ήταν, άρα γε, Αίλιος το Θεού;

— Άλλως, τι, ελπε, είναι πιθανότατο ο άνθρωπος να γ' αγοράσει το σύνολο των σκιτών, δεν ήταν εντελώς αβυσσότητες.

Να δύο χρόνια που είμαι παντρεμένη με τον Ροβέρτο και δεν ξέρω ακόμα τι σκέπτεται για το έργο μου. Έχω την γνώμη ότι ο πατέρας μου, κλέβοντας από το κεφάλι μου, δεν είναι τεχνολογικός. Τό μόνο πράγμα που ενδιαφέρει μετ'εξής μας, είναι η έννοια μας. Κατά βάθος, είναι δικαιοσύνη. Κανόνισα καλά την ζωή μου, κλέβοντας μίαν ώρα εργασίας από δύο κι' από εκεί, κλέβοντας την από την γυναίκα του Ροβέρτου κι' από την μητέρα του Σέρνταν; Αυτή την στιγμή, ενώ βλέπω τον θάνατο που γυρίζει στα μάτια αυτού του ανθρώπου, το πράγμα που επιθυμώ περισσότερο στον κόσμο, είναι να τελειώσω τα σκίτσα μου. Τίποτα, τίποτα, τίποτα. Είναι μέσα μου σαν παιδιά που άνω ποικονούν να γεννηθούν.

Μία μέρα είχε την ευκαιρία να ιδεί το εξωτερικό του σώματος μιας κόρης, η' όλα τα αυτά που κρύβονται να κινή, αλλά σε διασκεδαστικά στάδια: Τό αυτό που ήταν έτοιμο να γεννηθεί, με το κέντρο σχηματισμένο, άλλα κίτρινα άσπρα, άλλα διαρκώς μικρότερα, ως ότου κατανοούσαν μια μέρα μικροσκοπικών κόκκων.

Έτσι κι' ενώ αυτή την στιγμή 'Ο βαρώνος να Σαρλό είναι έτοιμος να γεννηθεί, οι άλλοι, έτοιμάζονται να φυτρώσουν στην καρδιά μου και στην ψυχή μου. Όλοι θα πεθάνουν μαζί μου. Όταν θα πεθάνω, αν ανοίξουν τα σώμα μου, θα βρουν τα σπέρματα στους πνευμόνες μου, αλλά κανένα ίχνος των σκιτών αυτών.

Και ο Ροβέρτος δεν ένοησε! Κάποιος της παρουσίαζε ένα νέο, τριάντα...

περίπου ετών, με αγαθό πρόσωπο και χρυσόξανθα μαλλιά.

— Άκουσα πολύ να μιλούν για σας. Είπατε αξιοπρεπείς!

— 'Η Νίνα δεν εδωκε τίποτα ν' απαντήσει. — 'Η εικονογράφος σας του 'Ασματος 'Ασμάτων ήταν περίφημη, εκπληκτική! Πολυτελώς εντεκαίναν!

— 'Η κρίσις αυτή την διανοητική... — Δεν ήθελα ασφαλώς να είναι εντεκαίναν, ήταν πλέον και εκτός του πάθους που σπαράχνει τον κόσμο, έπρεπε, που είναι την δύναμη στους άνδρες και την άμορφη στις γυναίκες...

— Ο γάμος την κίταζε καλά.

— 'Ισως αυτό να είπατε στο περιοδικό που ανεδημούσετε τα σκίτσα σας αυτά... Παγαίνετε μπρος κάπου-κάπου στο Παρίσι; Έχω σπίτι εκεί. Θα ήμουν ευτυχής, αν ήξερα να με ιδίτε.

— Είπατε άπειρος ευγενής...

— Μά θα ήθετε στο Παρίσι, δεν είναι; 'Α! Παρίσι!

— 'Οχι, δεν έχω την πρόθεση να πάω ποτέ στο παρόν στο Παρίσι.

— 'Ηταν η εποχή μετά την αποχώρησή της από το σώμα των νοσοκόμων, έπειτα από τον διαγινισμό των δρεφών. Τι ματαία ποσότητα αντανάκλασης είχε διαπαινή τότε! 'Από ποτέ ανέλυσσε αυτή την ενεργητικότητα; — Δεν μπορούσα πιά να αγωνισθώ έτσι. Δεν έχω πια καμιά όρεξη για τον άνδρα, το μόνο που ήθελα είναι ν' άρξω τον έαυτό μου να ζήσω. Θάμουν οι μέρες. 'Αν οι πνευμένες μου με φέρουν στον θάνατο, είναι τόσο τρυφερό; Λιγότερο τρυφερό, παρ' όλη και πολεμώ εναντίον τους: δεν έχω πια την δύναμη να πολεμώ...

— 'Εκεί τέλος, επί τέλος, ο Ροβέρτος έρχεται συνοδευόμενος από τον Σέρντο.

— 'Αγάπη μου, αγάπη μου, τι χαρά που σε συναντώ!

— Πόσο είσαι κόκκινη, Νίνα μου!... Τι, φλυαρώς πολύ;

— 'Οχι, θα είναι από την χαρά που σε βλέπω.

— Όταν συντηγόντο έτσι εχθρόμενοι και οι δύο από έξω, ήταν πάντοτε ένα θαύμα, τό αίσθημα μιας ανημέρωσης.

Οι δύο άνδρες άρχισαν να μιλούν για τις δουλειές τους, για συμβόλαια, πιστώσεις, για ενδεχόμενη αναγνώριση, για πόλη του μέλλοντος.

— 'Υστερα ο Ροβέρτος γύρισε κοντά της διασχισαν μαζί το σαλόνι για ν' αποχαιρετίσουν την οικοδόμησή τους. 'Ο Φράνς, ο άνδρας της Νίνας, ήταν πλέον της, αλλά δε ήταν ο έκδοτος των σκιτών της Νίνας. Την παρμένη άσκια είχε πάρει ένα γράμμα του, όπου της έκοιμισσε τα ποσά που είχε διαπαινή για το χωματισμό τσιπών, που γενόταν στην 'Ολλανδία και προέτεινε να σταλούν δελτία έγγραφης συνδρομητών για μία πρώτη έκδοση 500 αντίτυπων.

— 'Η Νίνα έσφιξε το χέρι του νεαρού μυθιστοριογράφου, ποτέ τιμή του οποίου ο Φράνς έδινε αυτή την δέξια, κατάλαβε ότι έναιος, με κομμένα και δάξια λόγια, προσκαλούσε να την συγκαταστή, είχε μέσα της ότι ήταν άσκια νέος και δέσφρισε στον ανέλκυστο μαζί με τον Ροβέρτο και με μερικώς άλλους καλεσμένους.

— 'Εξο, ενώ ένας γκρομυ είχε τρέξει να καλέσει ταξί, ο μικρός όμιλος σταμάτησε μια στιγμή κάτω από την μαρμίδα του κτιρίου.

— 'Ανέβαινε ήταν σταματημένο ένα ταξί: οι κύριοι έσπρωξαν μέσα τις κνίλες, η Νίνα και ο Ροβέρτος είχαν μείνει μόνοι. Όταν ήλθε ένα άλλο ταξί, η Νίνα και ο Ροβέρτος ανέβηκαν.

— Χαϊρομένη, η δέξιας της Νίνας, έλεγε ο Ροβέρτος. Είπα μία πολύ ενδιαφέρουσα σκέψη με πολλούς που ήταν εκεί σ' εποχή σαν αυτή, δεν μπορεί κανείς να μη σκεφτεί τόσες άπαιτες άλλων-καρδιών!

— Ναι, ελπε υπνωτική η Νίνα.

— Λοιπόν, πώς πέρασε το απόγευμα;

— 'Ηταν η στιγμή να μιλήσω. 'Ηταν η στιγμή ν' άρχισω: «'Η Ιατρος Νόος μου ελπε...».

— 'Ενοιωσε όμως τα χείλη της να στεγνώνουν και το λαβή της να κομμάτι, δεν μπορούσε να διαλέξει λόγια της.

— Πολλοί καλά, άπληττος με προσποιημένη άδωροια.

Τόν κίταζε προσεκτικά: εκείνη την στιγμή ακριβώς κάτι υπήρχε στο βλέμμα του που δεν θα μπορούσε να το καθορίσει, που φαινόταν ξένο κι' αυτήν, για ένα δευτερόλεπτο ο κόσμος που είχαν κτίσει γύρω τους κατέρρεε και η Νίνα ένοιωσε πως ήταν μόνη εντελώς χωρισμένη από αυτόν.

— Τι, Ροβέρτε, αγάπη μου!

Και μονάχα που ελπε αυτά τα λόγια, ήθελε...

— Τι, Ροβέρτε, αγάπη μου, τι τρέχει, λοιπόν;

— 'Ο Ροβέρτος την κίταζε πάντα, με τον ίδιο παράξενο κι' άοριστα ερωτηματικό τρόπο. Και πάλιν την έλημπήρισε τον αίσθημα ότι είχε χάσει κάτι. Ξεσφίρισε ξανά: 'Ο Ροβέρτος κι' ενώ δεν υπήρχε ποτέ πραγματικά κοντά ο ένας στον άλλον, δεν υποφέρουν ποτέ μαζί, δεν δοκίμαζαν. Και φοβόταν. Ναι, ασφαλώς, το να ελπε διαπαινή τον παντρεθό, εκείνη την μοναδική νίκη, που με περιμάζεψε λιποθυμισμένη από πόδια του. 'Από την νύκτα εκείνη, όμως, τίποτα πλέον. 'Ο Ροβέρτος δεν με γνωρίζει. Δεν τον γνωρίζω κι' εγώ. 'Απών σε τι λοιπόν έκτισαν την εγγύη μας;

— 'Η παρμένη έφρασε στο βλέμματός του είχε σβόσει εντελώς. 'Ο Ροβέρτος της χαμογέλουσε πάλι, με τον εθιμο, τόσο γνώριμο τρόπο τίν όποιον την είχε συνήθει, μ' ένα χαμόγελο που δεν έξεφραζε την έπείρητη σστοργή του, την δαδανή έκπληξη του, την άφοσίωση του, την άνεγξή του να την προσκατέη και άπλητη τελειότητα, με την όποιαν την είχε προικίσει μία φορά πιά πάντα. 'Η Νίνα έπινε και τον φίλησε.

— Όταν μπήκαν στην κορβόκαμιαση, ο Ροβέρτος φόρεσε το σακάκι του σπιτιού: πριν ντυθεί για το φαγητό, είχε καιρό να διαβάσει τις απογευματινές εφημερίδες. 'Η Νίνα κάθισε στην τουαλέτα της, έβγαλε το καπέλλο της, την γούνα της, έβαλε πλάγι της το ποσάκι και τα γάντια και ελπε ένα γράμμα. Της φάνηκε ότι η καρδιά της είχε ξεροζωήσει από τό βάθος του στήθους της. 'Ηταν το γράμμα του Τόνι! Είχαν περάσει δέκα χρόνια, χωρίς να πάει ποτέ καμιάν είδησή του.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΚΑΛΤΣΕΣ „HERSA“

ΑΙ Γερμανικές Κάλτσες «HERSA» με τιμές απόλυτου συνταγογραφικού κατέκτησαν πρόξημα την καταπληκτική προτίμηση προεχρήστη από την άπλητη, στερεωτική ποιότητα, ελαστικότητα και άριστοκατασκευή τους έμφανισαν. 'Η πρωτοφανής πιστοσύνη μετ'εξής της έχει τιμηθεί συντελεστές ώστε να επικρατήσει στις αγορές μας. 'Υστερεί τις καταναλώσεις όλων των άλλων Ελβετικών εργοστασίων διότι αντί της πολυπλοκής και κλίσμας εφαρμόζουμε το μέτρος εν τη καταναλώσει. Παράγεται μόνον από καλή κατασκευή. Γενικός 'Αντιπρόσωπος: ΝΑΟΥΜ Α. ΓΡΑΜΜΕΝΟΣ, Λεωφόρος 21 — ΑΘΗΝΑΙ.

ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Α. Ε. Έρμου 24

Τα ωραιότερα υφάσματα
ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Μεταξωτά - Βαρβακερά - Λινά - Λευκά Είδη

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΖΕΒΕΡΣ

Η ΖΑΝ κυβερνούσε όλη την παρέα μας, την θαύμαζα για τη θέλησή της, τον άδωγιστο χαρακτήρα της, την άποιαστικότητα της. Και όμως δεν είχε ακόμα συμπεριλάβει τα δεικνύοντά της χρόνια. 'Αν καμιά φορά, της έφτανε η καρδιά, δεν ήθιμε, αλλά έπαινε τέτοιο άδικημένο ήθος, πενηνταπέντε, που έμεινε, οι πιο μικροί, ντρεπόμαστε που δεν ικανοποιήσαμε τις επιθυμίες της. 'Ο Λουκιανός — ο αδελφός μου — ήτανε τρία χρόνια μικρότερός της. Στο μικρό μας γκρομυ, όλοι που είμαστε θαυμαστές της Ζάν, άντρες και ο Φίλιππος, έ-ξιδελφός μας. 'Εγώ (μόλις οι άλλοι μ' άνέχονταν στην παρέα τους) δεν είχα ακόμα συμπεριλάβει τα δεκατέσσερα χρόνια μου.

Ύστερα, στη Ζάν και τη θεωρούσαμε ανώτερη μας σε όλα. 'Ηταν η ήλική της άγνεια της παρούσης. 'Ο Φίλιππος διαγράφονε όλα τα μέλητά μας τις Κυριακές ή την έποχή του καλοκαιριού στις παύσεις μας. Κοντός, δάδιντος, γκρομυς, με έστρεψε φρονιμάτια, είχε τη μοναδική τέχνη να ξεφύριζε πάντα καινούργια παιχνίδια. Μοζι του γίνονταν όλοι παιδιά ή, για να πιο καλύτερα, ξαναγυρίζαμε τα πιο ξεγνοιασιά μικρά χρόνια μας. Τα παιχνίδια από έφύρισε για να μας διασκεδάσει, ικανοποιούσαν όλα τα όνειρα και τους ένθουσιασμούς μας. 'Εγώ, που ήμουν στην ηλικία που δε ξεχωρίζε ακόμα την παιδική και την έφηβική ήμωνα κυριολεκτικά «ξεφύριζαμε» και παρακολούθησα μ' έσπασε τις φαντασιώσεις περιλάμβανε τις όποιες με τις διηγήσεις του μας παρέφανε ο Φίλιππος. Τη στιγμή που ήσανε γεμάτοι από χαρά, από δελτία, από συμπεριφορές, από φιλία, «Έκτορα νομίζαμε από σπέρμα, σπασμένα τόπια, γαλλικά, στα όποια έδινα ιδιαίτερα όνομα — τραγουδία γραμμένα πρόχειρα, που είχε συνθέσει ο Φίλιππος. Τα συνόδευε στην κιθάρα του, έφρυδιόμαστε άσπασμένα και παρμένα φερφαι, που τραγουδούσε μόνος του και που έπαυαίλαμεν ο χοροδία...

ΤΟ ΝΑΥΤΙΚΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

— 'Η Ζάν παντρεμένη πριν συμπλήρωση τα δεκαεννέα της χρόνια. 'Εμοιαζε έντονα στην Αθήνα, που ήσανε σε όλα τόσο δραστήρια και προσηνής, δεν τα κατάφερνε στο νοικοκυριό της... Είχε πολλές φορές το ήθος που έπαιρνε όταν δεν άπαυόμαστε στις θέλησές της...

— Μη παντρενής ποτέ σου, αγαπημένη μου, μούλεγε. 'Ο Λουκιανός είχε καλώς και τρυφερός σύζυγος, αλλά μαζί του δεν έχω καμιά έλευθερία, ούτε πνευματική έπαφή. 'Όλη μας ή ζωή εξαρτάται απ' τις όρες του γραφείου του. Τό παιδάκι μας εινε ά-διάθετο, εγώ έχω άρρωστίες, ή ότηνέριά μας λείπει, το εινε άδύνατο. Τό γέμια πρέπει νάνε έτοιμο μ' στην ώρα του. Τα γεμάτα μας εξαρτώνται απ' τις όρες του γραφείου. 'Εγώ είμαι ή αχμάλωτη των γεμάτων, ή σκλάβος του σπιτιού μας. Μη παντρενής ποτέ, αγάπη μου. Διάλεξε ένα επάγγελμα, είδμενός σου, αυτό. Γίνε δασκάλισσα, εγγράφη στο Πα-νεπιστήμιο και δν δν έχης σπουδαία κλίση για επιστήμην, εινε προτιμότερο να γίνεις γραμματέας ή δασκάλισσα. Δέ θύσα σκλάβος του σπιτιού, όποιος εγώ, δέ δέ σκέπτεσαι διαρκώς από γέμια και το δεικνύον, δάσκα ελευθέρου πού... 'Ο γάμος εινε μεγάλη σκλαβιά, πιστέψτε με.

— 'Η Ζάν έγκατέλειπε την παρέα μας και άρχιζε μας έγινε ο αδελφός μου Λουκιανός. Όταν όμοις παρουσιαζόνταν ο Φίλιππος, τον ύποδεχαίναμε με μεγάλη χαρά. 'Ο άληθινός μας άρχηγός ήταν εκείνος...

Μία μέρα μας έφερε — είχαμε πάει στην δεξαμενή του Πόλντερ — ένα μεταξωτό καπέλλο του πατέρα του... Τό είχε φτιάσει καρδόνι και τόγοιζε μέσα στο νερό. 'Όλοι μας περιεκύκλωσε τη δεξαμενή, τό παρακολούθησαμε με παιδικόν ένθουσιασμό, τραγουδώντας. Κείνη την ήμέρα ο Φίλιππος συνέθεσε ένα τραγουδάκι και τοΐδωσε τίτλο το «Ταξιδιάρικο καπέλλο».

Αυτό το τραγουδάκι ήταν άραιότατο και τό τραγουδούσαμε όλοι μαζί, φτιάνοντας όλο και καινούργιους στίχους. Προς τό θαδόνια όμοις το ταξιδιάρικο καπέλλο ξεσπύριζε, ξεσπύριζε... 'Ο Φίλιππος συ-γκέντρωσε όλα τα κομμάτια, μού τα τύλιξε σ' ένα χαρτί και μού τ'όδωσε.

— Πάρε, Μαργαρίτα, μούπε, έσύ που άναπιά τις άναμνίσεις...

Πήρα το «συντρίμμα» του καρδιού μας και τ'έκρυψα στο συρτάρι μου μαζί με τα σπέρμα, τα χαλικά, τα διάφορα χαρτάκια. 'Ηταν μία μέρα με άσπια άνάμνηση και τη χροστούσα στο Φίλιππο.

Μόλις έγινε δεκαεπτά χρόνων ήθελα ν' άκούω ήθος τις συμβουλές της Ζάν. Ελπα στους γονείς μου πως θάβλεπα νά ελκευθώ στα λογιστικά ή στη στενογραφία, για να μπού γραμματέας κάποιας μεγάλης εταιρείας. Δεν είχα καμιά κλίση για γάμο. 'Ο Φίλιππος μία μέρα, όμοις, ήθε να μ' άποχαιρετή-

ση. 'Ο πατέρας του τον έστρεψε στην 'Αγγλία για λίγο καιρό. 'Ο Λουκιανός σκέφτηκε να άναγνώση μίαν ώρα έκδρομή για «τά άποχαιρετιστήρια».

— Καί ποσά δά γίνη ή έκδρομή μας;

— Ένα θαμνάσιο μέρος, ελπε ο αδελφός μου. 'Εχετε λίγακι άπομονή και δά ήθε.

Πήραμε ένα μεγάλο ατόκιον και ξεκινήσαμε. Προς τό μεσημέρι φτάναμε σ' ένα χώνι χονιό μέρα στην προσιάνια, με μία μικρή δεξαμενή στο βάθος. Θέλαμε να τραγουδήσουμε όλοι μαζί το «Ταξιδιάρικο καπέλλο». 'Ο Φίλιππος όμως δεν ήθελε με κανένα τρόπο...

— 'Οχι, Μαργαρίτα, μού ελπε. Σήμερα δά φτιάζουμε ένα καινούργιο τραγου-

Γιατί ξεσπύριζε αυτή τη φράση: 'Η Ζάν μ' είχε τόσο πολύ εκπέσει. «Ταξιδιάρικο... οι όρες... ή σκλαβιά... της ζωής»...

— Φίλιπ... Φίλιπ... πού πάς; Σάσος μιά στιγμή...

Μ' είχε έγκαταλείψει... Περπατεί τώρα μαρς με τό Λουκιανό... 'Εργνε... τον έχασα ίσως για πάντα. Πώς μάρσα να τον πιάσω, ένθ τον άγαπούσα;

ΤΟ ΦΤΑΙΣΙΜΟ ΤΗΣ ΖΑΝ...

Κάθε βράδυ έπαυαίλαμε αυτή τη φράση: «Δέ θα μού συγχώρηση ποτέ τα λόγια μου... Δέ θα με ξαναβίη πιά». 'Όλα τα τραγουδία που είχε συνθέσει, χορεύανε μέσα στη φαντασία μου. Τώρα καταλαβαίνω πως αυτός μονάχα μπορούσε να με κάνει εύ-τυχισμένη, να δώσει στη ζωή μου τη σκία της χα-ρές, που ν' άκούσα τη Ζάν: Μαρς κείνη να μην ήξερε να καταπονήση τη ζωή της, να μην άγάπησε ποτέ τον άνδρα της.

— 'Η παρέα μας χωρίς το Φίλιππο κοροϊάζοντε. 'Ο καρδόνος τρώδεις τό όριο του. Τα παλλόμενα όρη-κατα καινούργια φέρεται και τα κορίτσια... έπληταν. 'Εγώ στενοχωριόμουν φοβερά... Και χωρίς κείν το Σεπτέμβριο άρχισα τα μαθήματά μου. 'Επεσα με τα μούτρα στο διαβάσμα... στη μελέτη...

— 'Ο Φίλιπ, δεν μούζε γράφει ούτε ένα γραμματάκι, ούτε και δελτία...

— 'Οκτώδης... Νομίζετε...

Δεν τόλμα να ρωτήσω ούτε διόθη ο Φίλιππος... 'Όλοι οι γνωστοί φανταζόνταν πως άλλωγραφού μαζί...

Τις Κυριακές ή μόνιμ μας διασκεδάζει εινε ο καθη-μεροπράτορας... Και όταν οι φίλες μου με ρωτούν αν έχω είδησεις απ' τό Φίλιππο — φανταζόνταν πως εινε ο μέλλον άρραβωνιστικός μου — γυρίζω απ' τό άλλο μέρος για να μην άντιληφθούν πως τα μά-τια μου εινε όδια απ' τα συγκαταμένα δάκρυα...

ΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

— Ένα άπόγευμα του Δεκέμβρη κατέβηκα στο περι-βάλλο... Χιόνιζε έντονα καιρό και μερικά παι-διά της γειτονίας έφτασαν με τό χιόνι έναν άνθρω-πο, που άκούστησαν στον κορμό ενός δέντρου.

— Πού πάς, Μαργαρίτα; ρώτησε ή μαμά μου.

— Οά παίζω με τα χιόνια... ελπα χαμογελώντας με πίσρα.

— Πόσο ελσαι παιδί... μούζε ή μητέρα μου.

Παιδί; 'Ημωνα γυναίκα... 'Ηβλα αυτό τό χει-μωνιάτικο γκρομυ δειλινό νά ε' άριερώνα στο Φί-λιππο που άγαπούσε τα χιόνια... 'Ηβλα να παίζω νοερά μαζί του... να τραγουδήσω τα τραγουδάκια που είχε συνθέσει και που ψάλλω με χοροδία όλοι μαζί... ποτε.

— Φίλιπ... Φίλιπ... έβγα μέσα μου, γιατί δεν ελσα κοντά μου; Πόσο ή γεμονιατική αυτή μέρα θα γινότανε έσπρεση και φονεική και πόσο αυτή ή σπρετική και άναστη Κυριακή θα ήταν ήλιόλυπη, όταν θάσωνα κοντά μου...

— Άρχισα με τό χιόνι να φτιάνω την Εύα... Άνδ όρες δούλενα και νά χέμια μου ελγανε παγώσεις... έυ-λάσσει...

— Όταν ή χιονισμένη γυναίκα που ελγα πλάσει ή-ταν έτοιμη, την τοποθέτησα κοντά στον άνδρα και απή μεσα στην τραπεζαρία, νά έστρεφει...

Ποιά όμοις ήταν ή έσπρεση μου, όταν άνοιγουν-ταν εν όψει της ελκευταρίας, είδα το Φίλιππο ρο-δωμένο, ήπλο και καλοντυμένο, με ένα κακατάκι έγγυλμένο στο κεφάλι. Κατοίχη την κιθάρα στο στό χέρι και με κίταζε με τρυφερότητα...

— Παίξεις με τα χιόνια, Μαργαρίτα; ρώτησε χα-μογελώντας... Και ελσαι ώμοιόμνη! Οά βγάλω τό καπέλλο μου και θάβρω να παίζουμε χιονιές μαζί... όμοις τότε... θυμάσαι... Θέλεις;

— Φίλιπ... ό, Φίλιπ...

Δέ μπορούσα να πιο περισσότερα... Βγάρκα μαζί στο χιονισμένο περιβάλλον και φτά-σαμε ελς τό μέρος που ήταν ο άνδρας και ή γυναίκα από χιόνι...

— 'Εσύ έκανε όλ' αυτά; με ρώτησε.

— 'Εγώ έπλησα μόνο την Εύα, άπάντησα, για να μη στενοχωριέται ο 'Αδμ μόνος του... Νά σένα, Φίλιπ, έπαια με τα χιόνια σήμερα.

— Για μένα;

— Ναι, άναμνίσεις τόσο τό χιόνι. 'Όλοι οι άλλοι οι φίλοι μας πήγαν στον κινηματογράφο... Κι' εγώ έμεινα μοναχή μου και σε σκεπτομουν... Μού φα-νότανε πως ήσανα κοντά μου...

— Δέ σε φοβόμουνε πιά ή σκλαβιά του γραφείου, τα γεμάτα ή έθρα... τό νοικοκυριό;

— 'Οχι... ελσα σιγά.

— 'Η φωνή μου έφανε έλαφρά.

— Λουκιανό... έμιασε στήθωνος: Κατόναι κατακατά τό κεφάλι μου. Οι δύο χι-ονισμένοι μας άδωστοι έλκοναν σιγά-σιγά...

Κι' έμεις άρχισαμε να παίζουμε χιονιές. 'Ο Φίλιπ μού προέφερε μία μεγάλη χονιό χιόνι... Τού την άντεδωσα... 'Εξακολούθησε τό παιχνίδι... Όταν κορυφώθηκε και ο δνός μας... ο Φίλιπ άρχισε να με κυνηγά μέσα στο χιονισμένο περιβάλλο.

Έσπρινά γλύστρησα μ' έπεσα στην άγκαλιά του άγαπημένου μου δινώντας του τα χείλια μου.

(Μετάφρασις από τό γαλλικό)

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ κ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

ΓΟ λόγος τον όποιον έφερόντων ο δού-
πορτος Τονου και Τονουσιού κ. Θ.
Νικολούδης προς τους βαρύνοντες
των ανωτάτων διοικήσεων προεπι-
στής της Εθνικής Οργανώσεως Νεο-
λαίας έχει ως εξής :

—Είμαι ευγνώμων προς τον κα-
θερυντικόν επίτροπον των οργανώ-
σεων της Έθνικής Νεολαίας, ότι
μόνον δια τους ευγενείς λόγους που
έξετασε από όλιγον, αλλά διότι η
προσέλευσις του μου παρέχει την ε-
υκαιρίαν να έπινοήσωμαι μαζί σας
και να ήξω όλίγον ώραν μέσα εις
την άποφασίαν της νεότητός σας,
της πίστεώς σας.

Μέσα εις την άποφασίαν αυτήν
αποφασίζωμαι διανεύσαν τον έννοιαν
και την έκτασιν της 4ης Αύγουστου.
Και ήβια κοινά σας, διά να ήδω έάν
θα ήμπαροσε να ενταχίσω συντάγμα
και οριστικάς τόν περιεχόμενον της
δεύτερας μεγάλης έλληνογής επανα-
στάσεως, και να έξηγησώ τον λόγον,
τον όποιον έκλήθησαν να διαδοματι-
στούν οι οργανώσεις σας, μέσα εις
τά πλαίσια του νέου κράτους.

Ημεis που έβρισκαμε επί των έ-
παύσεων την καταγίγνη της έλλη-
νης κρίσεως, της όποιος τά όρια έ-
κασθεν ή έκασθεν του μεγάλου πο-
λέμου, και ή έκασθεν του κινήμα-
τος της 4ης Αύγουστου, ήμπαροσε
να πούμε, ότι ο Ιωάννης Μεταξάς, με
την Ιστορικόν του χειρισμόν έσχε
την χάριν μέσα από τον όκεανόν
του αιματός και της λάσπης μέσα εις
τον όποιον την είχε κλυδίσει ή χρο-
νοκοπία του κοινοδοικουμένου, και έ-
δοσαν εις το έθνος τά νέα πτερά και
τοίς νέους σκοπούς του.

Ο έρως άποδοτικός και ή δημο-
κρατία διαπλάτυσαν μέσα εις
τά όρια του φιλελευθερισμού, ύψηλόν
μεγάλον έθνος του Έθνους. Χάρης
εις την ζωτικότητα της φυλής, ή νέα
Έλλάς έσημείωσε βεβήσας κατά
πρόδοσιν έλαιοειρές, προσόδους
και ήρώσεις. Άλλ' εις την πρώτην
άντιπόρτην των περιστάσεων, το πο-
λιτικόν μας σύστημα, το όποιον δεν
προσέβλεπε ούτε παιδαγωγία, ούτε
συννοήν, ούτε συντονισμόν προσα-
στάτων, ούτε γενικόν πνεύμα άγώνος,
έκπεσε την χάριν προς τά όπλα
και έδαφους, και ήρώσεις, και πνευ-
ματικούς.

Έτσι, μετά την κατάρρευσιν του
μετώπου της Μικράς Άσίας, ή Έ-
λλάς έσχηκετο φανερά πλέον εις μίαν
μεγάλην έθνικήν κρίσιν, διότι έκτός
της πολιτικής έξοργισμένης και ή
κοινωνική μας κρίσις, με την εισο-
δήν εντός του άσθενούς έλληνοκυ-
βερνασίου του μεγάλου μεταπολεμι-
κού έχθρου της ανθρώπινης, του
κακοποιού, με τάς θεωρίας και
την προσπάθειαν του Ιστορικού όλ-
ισμού. Έντός όλίγον ή γυναικαί, ή
βιολογική προσωπικότης του Έθνους ή-
λαιοτο και κατέπεσε. Η έθνική
και κοινωνική μας ζωή έγινεσαν ό-
λους τους έξουτελισμούς των χρόνων
όπου παραισώ, χρονον κατά
τάς όποιες ής έπιδρομούν εμφανί-
ζεσθαι ό σπέρμα, ή από το έξωτερικόν
εισοδόσθαι ό υποδοκιωτής.

Χάρης εις την Θείαν Πρόνοιαν, ή
Έλλάς εύρεθη διαθετοσα εις την ώ-
ραν της μεγάλης της διατυναιαζώσε-
ρον και άμάρτων τον Ιωάννην Με-
ταξάν.

Άλλά από τί γενικότερα εθίμια
της παγκοσμίου κρίσεως ; Ο έρε-
μνής των αείτων του μεγάλου πο-
λέμου δεν έκούσθη ή άνεύρη όν-
πεπιδόν της μεγάλης αυτής συμφο-
ράς, ή όποια έπληξε τον κόσμον. Ο
φιλελευθερισμός του 19ου αιώνα ά-
φορ προσέβλεπε την ζωή της ανθρω-
πότητας εις άπειρα άδιέδοτα πολιτι-
κά και οικονομικά, έσπεύσθη και
τόν κόσμον, διά να κοσμήσθαι
την δίαν των όρων του. Μέσα εις
τον μεγάλον αυτόν κλάδον ή Έ-
λλάς θα διετείρη την ψυχραιμίαν της
και την λογικήν των συμπεριφο-
ρών, αν χάρις εις το φιλελευθερον
σύστημα ή διπλοκομία μας δεν ή-
σπεύτο εις τους δρόμους και τάς
πλατείας. Έτσι έβρισκαμε μίαν ή-
μέραν μέχρι του Σαγγαρίου και του
Πειραιώς αιώφρητοι και έξουθενω-
μένοι διά να ταλαιοπηγίζωμεν άώρη
κάτι τελείας έξουτελισμούς επί
δυσχερειαίς, πόλιν με τους δύ-
μοκρατικούς περιστασιαμούς και τάς
φθισίσεις κυβερνήσεις των κοινο-
δοικουμένων πλειοψηφιών...

Ο Ιωάννης Μεταξάς, ο όποιος
εις κάθε σταθμόν της έλληνικής κρι-
σεως ύψήρξεν ό Έλλην, ό μοναδικός
που έβλεπε και εκσέκτετο, έλεγε :
με τον νούν του ότι σύστημα που οδηγεί
την ανθρωπότητα και την Έ-
λλάδα εις τοιαυτά άποτελέσματα, ού-
τε μίαν από τις των καθορισμών της
αυτοκρατορίας του κράτους έξεκί-
νησεν, την άποφασίαν από
το κράτος είναι ή κοινή άποφασίς του
έθνους, δεν ήμπαροσε να είναι σύ-
στημα άνατοκογινόμενον εις τάς ά-
νάγκας του ανθρώπου και της Έ-
λλάδος. Και άνετίθησε το σύστημα έ-
κείνο, το όποιον επέτασσον οι φυσι-
κοί νόμοι της ζωής μας, οι νόμοι έ-
κείνοι, οι όποιοι εξαρχήθεν εις
την ζωή των λαών από της ήμέρας
κατά την όποιαν ένας άνθρωπος μέ-
σα εις μίαν ομάδα ανθρώπων έπε-
δίχηται και έκτεθώρησε. Αυτό είναι
το σύστημα το Ιστορικόν.

Και όταν ό εκπαιδευτικός του κοι-
νοβουλίου μας, ή διαφορά των χα-
ρακτηρίων, ή άδυναμία του κράτους,
ή έκπνοιας όλων των ήλικων και
προσποικιών άείτων ήτοι διάπλατα
την όραν της χώρας εις την άνα-
ρχίαν, ο Ιωάννης Μεταξάς με ή-
σπεύθη έσχεψε ως γόφον δρομίν
την νύκτα της 4ης Αύγουστου το ά-
γιοσύνη Έλληνικόν πρόβλημα.

Και επειδή μας είχε τεθεί καθαρά
τό έρώτημα της έλλογής μεταξύ της
έξουσίας δημοτικής, την όποιαν προ-
σέβλεπε ο φιλελευθερισμός και της
κινήσεως δημοτικής την όποιαν συνε-
κίνησε το Ιστορικόν κράτος, ο Ιωάν-
νης Μεταξάς δεν έδωσαν. Προέκρινε
και επέβλεπε την δεύτεραν.

Τι είναι λοιπόν αυτό το νέον κρά-
τος της 4ης Αύγουστου, δημοκρατικό,
θεοκρατικό, έρως ή αντίδρασις,
διότι ή ανθρωπότης που δεν γνώρι-
σεν παρά την δημοκρατίαν της άδη-
σας και δεν ήσχησε παρά το έταγ-
μένον της φθοράς και της καταπό-
νσεως μας, άποφασίς και δημοκρατικός
δυνατότης.

Ας τους άπαντήσωμεν λοιπόν διά
πολλοστήν φρονίμ. Η θεωρία του νέ-
ου κράτους δεν είναι νέα έντελής,
διότι τίποτε το νέον υπό τον ήλιον.
Πάντος εις τους νεώτερους χρόνους
έπήρσαν εις της άνάγκης των πραγ-
μάτων, εν μιάς άνάγκης άποφασί-
σης που ύπερηγόρευσεν το ένδοτικόν
της αυτοαναπληρώσεως όρισμένον
λαόν, τους όποιους είχε πληγή εις
τάς καλές του διαλυτικόν μικροβίον
το μοχλοδυναμισμό, εις όρας διαρρη-
κτάς και έξαντλήσεως, όσως και ήμεις
έξω.

Έτο προφανές, ότι τά οικονομικά
και κοινωνικά προβλήματα μας ώθη-
σαν εις άλλους τρόπους διακυ-
βερνήσεως, εις όλιγοτέρας λογομα-
χίας, εις περιωρισμένους πράξεις, εις
μίαν άμεσώτερην άντιστοιχόσασιν
και διαχειρίσιν των συμπεριφορών.
Διότι ήμεις άποφασίσαμε ότι ο άριθμός
ήμπαρε να κωδονήσθαι τους λαούς,
ή ή φθορά, ή άνάγκη, ή άπατή-
ρησις όλων των πολιτών δύνανται να
έγουν τον σωματίον. Και άποφασί-
σεν, άποφασίσαμεν από της άποφασί-
σεως από της άποφασίσεως το φι-
λελευθερισμόν, όστις έγένετο το
κοινοβουλίου, την δημοκρατίαν, την
συνταγματικήν, την άναρχίαν και από
την έγερσιν του Ιστορικού όλισμού,
όστις καθέκορσεν ως δόγμα την α-
νάγκη των τάσεων, την κατάργησιν της
έννοιας της πατριδος και της πνευ-
ματικής ζωής, την εγκαθίδρυσιν της
θεοκρατίας του στοιαχόν μεταξύ ό-
υδρόφων λαών, οι όποιοι θα κατέ-
στην μίαν ήμεραν όσως κατέστη
ήδη το έλλογισμένον άποφασίσαμεν
όσον της ζωτικής, διαγοφωμένης
όπως, πλέον τους σκοπούς μας. Σή-
μερα έμεθα σαρφός καθορισμένοι και
ός καθιστάς και ως δόγμα.

Αρνούμεθα τον φιλελευθερισμόν
διότι ύπηρετεί το άποφασί, και τάς
μεμονωμένες έξουτελισμούς του, και
προσκοινόμενον το ολοκληρωτικόν κρά-
τος, το όποιον ύπηρετεί τά ήθικά και
θρησκευτικά του συνόλου. Με-
ταξύ κρατικής έξουσίας και άπο-
φασίσεως, άποφασίσαμεν, δεν έδωσαν
ήθους της ζωτικής, διαγοφωμένης
όπως, πλέον τους σκοπούς μας. Σή-
μερα έμεθα σαρφός καθορισμένοι και
ός καθιστάς και ως δόγμα.

Αρνούμεθα τον φιλελευθερισμόν
διότι ύπηρετεί το άποφασί, και τάς
μεμονωμένες έξουτελισμούς του, και
προσκοινόμενον το ολοκληρωτικόν κρά-
τος, το όποιον ύπηρετεί τά ήθικά και
θρησκευτικά του συνόλου. Με-
ταξύ κρατικής έξουσίας και άπο-
φασίσεως, άποφασίσαμεν, δεν έδωσαν
ήθους της ζωτικής, διαγοφωμένης
όπως, πλέον τους σκοπούς μας. Σή-
μερα έμεθα σαρφός καθορισμένοι και
ός καθιστάς και ως δόγμα.

Μέσα εις τον όποιον έφερόντων ο δού-
πορτος Τονου και Τονουσιού κ. Θ.
Νικολούδης προς τους βαρύνοντες
των ανωτάτων διοικήσεων προεπι-
στής της Εθνικής Οργανώσεως Νεο-
λαίας έχει ως εξής :

Μέσα εις την άποφασίαν αυτήν
αποφασίζωμαι διανεύσαν τον έννοιαν
και την έκτασιν της 4ης Αύγουστου.
Και ήβια κοινά σας, διά να ήδω έάν
θα ήμπαροσε να ενταχίσω συντάγμα
και οριστικάς τόν περιεχόμενον της
δεύτερας μεγάλης έλληνογής επανα-
στάσεως, και να έξηγησώ τον λόγον,
τον όποιον έκλήθησαν να διαδοματι-
στούν οι οργανώσεις σας, μέσα εις
τά πλαίσια του νέου κράτους.

Ημεis που έβρισκαμε επί των έ-
παύσεων την καταγίγνη της έλλη-
νης κρίσεως, της όποιος τά όρια έ-
κασθεν ή έκασθεν του μεγάλου πο-
λέμου, και ή έκασθεν του κινήμα-
τος της 4ης Αύγουστου, ήμπαροσε
να πούμε, ότι ο Ιωάννης Μεταξάς, με
την Ιστορικόν του χειρισμόν έσχε
την χάριν μέσα από τον όκεανόν
του αιματός και της λάσπης μέσα εις
τον όποιον την είχε κλυδίσει ή χρο-
νοκοπία του κοινοδοικουμένου, και έ-
δοσαν εις το έθνος τά νέα πτερά και
τοίς νέους σκοπούς του.

Ο έρως άποδοτικός και ή δημο-
κρατία διαπλάτυσαν μέσα εις
τά όρια του φιλελευθερισμού, ύψηλόν
μεγάλον έθνος του Έθνους. Χάρης
εις την ζωτικότητα της φυλής, ή νέα
Έλλάς έσημείωσε βεβήσας κατά
πρόδοσιν έλαιοειρές, προσόδους
και ήρώσεις. Άλλ' εις την πρώτην
άντιπόρτην των περιστάσεων, το πο-
λιτικόν μας σύστημα, το όποιον δεν
προσέβλεπε ούτε παιδαγωγία, ούτε
συννοήν, ούτε συντονισμόν προσα-
στάτων, ούτε γενικόν πνεύμα άγώνος,
έκπεσε την χάριν προς τά όπλα
και έδαφους, και ήρώσεις, και πνευ-
ματικούς.

Έτσι, μετά την κατάρρευσιν του
μετώπου της Μικράς Άσίας, ή Έ-
λλάς έσχηκετο φανερά πλέον εις μίαν
μεγάλην έθνικήν κρίσιν, διότι έκτός
της πολιτικής έξοργισμένης και ή
κοινωνική μας κρίσις, με την εισο-
δήν εντός του άσθενούς έλληνοκυ-
βερνασίου του μεγάλου μεταπολεμι-
κού έχθρου της ανθρώπινης, του
κακοποιού, με τάς θεωρίας και
την προσπάθειαν του Ιστορικού όλ-
ισμού. Έντός όλίγον ή γυναικαί, ή
βιολογική προσωπικότης του Έθνους ή-
λαιοτο και κατέπεσε. Η έθνική
και κοινωνική μας ζωή έγινεσαν ό-
λους τους έξουτελισμούς των χρόνων
όπου παραισώ, χρονον κατά
τάς όποιες ής έπιδρομούν εμφανί-
ζεσθαι ό σπέρμα, ή από το έξωτερικόν
εισοδόσθαι ό υποδοκιωτής.

Χάρης εις την Θείαν Πρόνοιαν, ή
Έλλάς εύρεθη διαθετοσα εις την ώ-
ραν της μεγάλης της διατυναιαζώσε-
ρον και άμάρτων τον Ιωάννην Με-
ταξάν.

Άλλά από τί γενικότερα εθίμια
της παγκοσμίου κρίσεως ; Ο έρε-
μνής των αείτων του μεγάλου πο-
λέμου δεν έκούσθη ή άνεύρη όν-
πεπιδόν της μεγάλης αυτής συμφο-
ράς, ή όποια έπληξε τον κόσμον. Ο
φιλελευθερισμός του 19ου αιώνα ά-
φορ προσέβλεπε την ζωή της ανθρω-
πότητας εις άπειρα άδιέδοτα πολιτι-
κά και οικονομικά, έσπεύσθη και
τόν κόσμον, διά να κοσμήσθαι
την δίαν των όρων του. Μέσα εις
τον μεγάλον αυτόν κλάδον ή Έ-
λλάς θα διετείρη την ψυχραιμίαν της
και την λογικήν των συμπεριφο-
ρών, αν χάρις εις το φιλελευθερον
σύστημα ή διπλοκομία μας δεν ή-
σπεύτο εις τους δρόμους και τάς
πλατείας. Έτσι έβρισκαμε μίαν ή-
μέραν μέχρι του Σαγγαρίου και του
Πειραιώς αιώφρητοι και έξουθενω-
μένοι διά να ταλαιοπηγίζωμεν άώρη
κάτι τελείας έξουτελισμούς επί
δυσχερειαίς, πόλιν με τους δύ-
μοκρατικούς περιστασιαμούς και τάς
φθισίσεις κυβερνήσεις των κοινο-
δοικουμένων πλειοψηφιών...

Ο Ιωάννης Μεταξάς, ο όποιος
εις κάθε σταθμόν της έλληνικής κρι-
σεως ύψήρξεν ό Έλλην, ό μοναδικός
που έβλεπε και εκσέκτετο, έλεγε :
με τον νούν του ότι σύστημα που οδηγεί
την ανθρωπότητα και την Έ-
λλάδα εις τοιαυτά άποτελέσματα, ού-
τε μίαν από τις των καθορισμών της
αυτοκρατορίας του κράτους έξεκί-
νησεν, την άποφασίαν από
το κράτος είναι ή κοινή άποφασίς του
έθνους, δεν ήμπαροσε να είναι σύ-
στημα άνατοκογινόμενον εις τάς ά-
νάγκας του ανθρώπου και της Έ-
λλάδος. Και άνετίθησε το σύστημα έ-
κείνο, το όποιον επέτασσον οι φυσι-
κοί νόμοι της ζωής μας, οι νόμοι έ-
κείνοι, οι όποιοι εξαρχήθεν εις
την ζωή των λαών από της ήμέρας
κατά την όποιαν ένας άνθρωπος μέ-
σα εις μίαν ομάδα ανθρώπων έπε-
δίχηται και έκτεθώρησε. Αυτό είναι
το σύστημα το Ιστορικόν.

Και όταν ό εκπαιδευτικός του κοι-
νοβουλίου μας, ή διαφορά των χα-
ρακτηρίων, ή άδυναμία του κράτους,
ή έκπνοιας όλων των ήλικων και
προσποικιών άείτων ήτοι διάπλατα
την όραν της χώρας εις την άνα-
ρχίαν, ο Ιωάννης Μεταξάς με ή-
σπεύθη έσχεψε ως γόφον δρομίν
την νύκτα της 4ης Αύγουστου το ά-
γιοσύνη Έλληνικόν πρόβλημα.

Και επειδή μας είχε τεθεί καθαρά
τό έρώτημα της έλλογής μεταξύ της
έξουσίας δημοτικής, την όποιαν προ-
σέβλεπε ο φιλελευθερισμός και της
κινήσεως δημοτικής την όποιαν συνε-
κίνησε το Ιστορικόν κράτος, ο Ιωάν-
νης Μεταξάς δεν έδωσαν. Προέκρινε
και επέβλεπε την δεύτεραν.

Μέσα εις τον όποιον έφερόντων ο δού-
πορτος Τονου και Τονουσιού κ. Θ.
Νικολούδης προς τους βαρύνοντες
των ανωτάτων διοικήσεων προεπι-
στής της Εθνικής Οργανώσεως Νεο-
λαίας έχει ως εξής :

Μέσα εις την άποφασίαν αυτήν
αποφασίζωμαι διανεύσαν τον έννοιαν
και την έκτασιν της 4ης Αύγουστου.
Και ήβια κοινά σας, διά να ήδω έάν
θα ήμπαροσε να ενταχίσω συντάγμα
και οριστικάς τόν περιεχόμενον της
δεύτερας μεγάλης έλληνογής επανα-
στάσεως, και να έξηγησώ τον λόγον,
τον όποιον έκλήθησαν να διαδοματι-
στούν οι οργανώσεις σας, μέσα εις
τά πλαίσια του νέου κράτους.

Ημεis που έβρισκαμε επί των έ-
παύσεων την καταγίγνη της έλλη-
νης κρίσεως, της όποιος τά όρια έ-
κασθεν ή έκασθεν του μεγάλου πο-
λέμου, και ή έκασθεν του κινήμα-
τος της 4ης Αύγουστου, ήμπαροσε
να πούμε, ότι ο Ιωάννης Μεταξάς, με
την Ιστορικόν του χειρισμόν έσχε
την χάριν μέσα από τον όκεανόν
του αιματός και της λάσπης μέσα εις
τον όποιον την είχε κλυδίσει ή χρο-
νοκοπία του κοινοδοικουμένου, και έ-
δοσαν εις το έθνος τά νέα πτερά και
τοίς νέους σκοπούς του.

Ο έρως άποδοτικός και ή δημο-
κρατία διαπλάτυσαν μέσα εις
τά όρια του φιλελευθερισμού, ύψηλόν
μεγάλον έθνος του Έθνους. Χάρης
εις την ζωτικότητα της φυλής, ή νέα
Έλλάς έσημείωσε βεβήσας κατά
πρόδοσιν έλαιοειρές, προσόδους
και ήρώσεις. Άλλ' εις την πρώτην
άντιπόρτην των περιστάσεων, το πο-
λιτικόν μας σύστημα, το όποιον δεν
προσέβλεπε ούτε παιδαγωγία, ούτε
συννοήν, ούτε συντονισμόν προσα-
στάτων, ούτε γενικόν πνεύμα άγώνος,
έκπεσε την χάριν προς τά όπλα
και έδαφους, και ήρώσεις, και πνευ-
ματικούς.

Έτσι, μετά την κατάρρευσιν του
μετώπου της Μικράς Άσίας, ή Έ-
λλάς έσχηκετο φανερά πλέον εις μίαν
μεγάλην έθνικήν κρίσιν, διότι έκτός
της πολιτικής έξοργισμένης και ή
κοινωνική μας κρίσις, με την εισο-
δήν εντός του άσθενούς έλληνοκυ-
βερνασίου του μεγάλου μεταπολεμι-
κού έχθρου της ανθρώπινης, του
κακοποιού, με τάς θεωρίας και
την προσπάθειαν του Ιστορικού όλ-
ισμού. Έντός όλίγον ή γυναικαί, ή
βιολογική προσωπικότης του Έθνους ή-
λαιοτο και κατέπεσε. Η έθνική
και κοινωνική μας ζωή έγινεσαν ό-
λους τους έξουτελισμούς των χρόνων
όπου παραισώ, χρονον κατά
τάς όποιες ής έπιδρομούν εμφανί-
ζεσθαι ό σπέρμα, ή από το έξωτερικόν
εισοδόσθαι ό υποδοκιωτής.

Χάρης εις την Θείαν Πρόνοιαν, ή
Έλλάς εύρεθη διαθετοσα εις την ώ-
ραν της μεγάλης της διατυναιαζώσε-
ρον και άμάρτων τον Ιωάννην Με-
ταξάν.

Άλλά από τί γενικότερα εθίμια
της παγκοσμίου κρίσεως ; Ο έρε-
μνής των αείτων του μεγάλου πο-
λέμου δεν έκούσθη ή άνεύρη όν-
πεπιδόν της μεγάλης αυτής συμφο-
ράς, ή όποια έπληξε τον κόσμον. Ο
φιλελευθερισμός του 19ου αιώνα ά-
φορ προσέβλεπε την ζωή της ανθρω-
πότητας εις άπειρα άδιέδοτα πολιτι-
κά και οικονομικά, έσπεύσθη και
τόν κόσμον, διά να κοσμήσθαι
την δίαν των όρων του. Μέσα εις
τον μεγάλον αυτόν κλάδον ή Έ-
λλάς θα διετείρη την ψυχραιμίαν της
και την λογικήν των συμπεριφο-
ρών, αν χάρις εις το φιλελευθερον
σύστημα ή διπλοκομία μας δεν ή-
σπεύτο εις τους δρόμους και τάς
πλατείας. Έτσι έβρισκαμε μίαν ή-
μέραν μέχρι του Σαγγαρίου και του
Πειραιώς αιώφρητοι και έξουθενω-
μένοι διά να ταλαιοπηγίζωμεν άώρη
κάτι τελείας έξουτελισμούς επί
δυσχερειαίς, πόλιν με τους δύ-
μοκρατικούς περιστασιαμούς και τάς
φθισίσεις κυβερνήσεις των κοινο-
δοικουμένων πλειοψηφιών...

Ο Ιωάννης Μεταξάς, ο όποιος
εις κάθε σταθμόν της έλληνικής κρι-
σεως ύψήρξεν ό Έλλην, ό μοναδικός
που έβλεπε και εκσέκτετο, έλεγε :
με τον νούν του ότι σύστημα που οδηγεί
την ανθρωπότητα και την Έ-
λλάδα εις τοιαυτά άποτελέσματα, ού-
τε μίαν από τις των καθορισμών της
αυτοκρατορίας του κράτους έξεκί-
νησεν, την άποφασίαν από
το κράτος είναι ή κοινή άποφασίς του
έθνους, δεν ήμπαροσε να είναι σύ-
στημα άνατοκογινόμενον εις τάς ά-
νάγκας του ανθρώπου και της Έ-
λλάδος. Και άνετίθησε το σύστημα έ-
κείνο, το όποιον επέτασσον οι φυσι-
κοί νόμοι της ζωής μας, οι νόμοι έ-
κείνοι, οι όποιοι εξαρχήθεν εις
την ζωή των λαών από της ήμέρας
κατά την όποιαν ένας άνθρωπος μέ-
σα εις μίαν ομάδα ανθρώπων έπε-
δίχηται και έκτεθώρησε. Αυτό είναι
το σύστημα το Ιστορικόν.

Και όταν ό εκπαιδευτικός του κοι-
νοβουλίου μας, ή διαφορά των χα-
ρακτηρίων, ή άδυναμία του κράτους,
ή έκπνοιας όλων των ήλικων και
προσποικιών άείτων ήτοι διάπλατα
την όραν της χώρας εις την άνα-
ρχίαν, ο Ιωάννης Μεταξάς με ή-
σπεύθη έσχεψε ως γόφον δρομίν
την νύκτα της 4ης Αύγουστου το ά-
γιοσύνη Έλληνικόν πρόβλημα.

Και επειδή μας είχε τεθεί καθαρά
τό έρώτημα της έλλογής μεταξύ της
έξουσίας δημοτικής, την όποιαν προ-
σέβλεπε ο φιλελευθερισμός και της
κινήσεως δημοτικής την όποιαν συνε-
κίνησε το Ιστορικόν κράτος, ο Ιωάν-
νης Μεταξάς δεν έδωσαν. Προέκρινε
και επέβλεπε την δεύτεραν.

Ο ΚΥΡΙΟΣ... ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΙΕ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ, ΣΕΝΑΡΙΣΤΑΣ, ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ

ΤΙ ΑΧΑΡΟΣ εβός να είνε κανείς ο σύζυγος μιάς
βεντέτας!...
Και από πάντων όταν αυτή ή βεντέτα είνε
σχεδόν παιδί...
... Όταν έχει μιά επιτυχία καταπληκτική...
... Όταν, τέλος, αυτή ή βεντέτα είνε ή Ντανιέλ
Νταριέ.

Αν έχη μικρές γκίνιες, αυτός είνε υπέθετος. Αν είνε
ήσυχη, τον κατηγορεί ότι κατέστρεψε ή φαντασία της.
Αν δεν δέχεται συμβολαιογράφους, τον άποκαλεί έ-
λατρί...
Όχι, όχι, το να είνε κανένας σύζυγος μιάς βεντέτας
τόν σινεμα είνε πολύ άγριο πράγμα!...

Αν ότου γίνεσαι από το Χόλλυγουντ, άρ' ότου οι έφη-
μερίδες επέβλεσαν στην Ντανιέλ μιά διασημήν τρα-
γουδίστρια, ή Ντανιέλ Ντεκόν, ο άνδρας της Ντανιέλ Νταριέ,
άποφασίσε πολλές επιθέσεις.

Αδελφές όμοιες...
Ο Άνδρ είνε ένας τύπος περιφρασμένος. Ήθικός και φυ-
σικός. Αυτό δεν θα ή ή ποί, είνε κοινός. Κάθε έλλο-
Μεταξά είνε ένας άνθρωπος από το Χόλλυγουντ με το δέμα ψη-
μένο από την καλλιστοσύνη ήλιου, τα μαλλιά στυλινά, το
μοστάρι κομμένο μετρίαντα.

Αυτό του δίνει στη μορφή κάτι από το παλιό κορυ-
φιστή. Κάτι από το παλιό κορυφιστή, που ήταν παρ-
αδόξως δεν υπήρχε δημοφιλής.

Για πολύ, όταν γύρισε από τον πόλεμο, δοίκεσε στην
έφημερίδα «Έκτο» σαν συντάκτης. Όταν τελείωσε ή δου-
λειά, κλεινόταν μέσα στο σπίτι του να έγραφε, έγραφε
έγραφε... Δεν τον έβλεπε κανένας κι' ούτε κανένας ήξερε
τι έγραφε... Οτι έγραφε, το έβλεπε αλλά μέσα στο γρα-
φείο του.

Αργότερα έγινε να γεμυνούσε στο θέατρο με άρετην
επιτυχία.
Και μιά μέρα...
Διάβασε στις έφημερίδες : «Η Έταιρεία Όσοδ ήττάει
ένα σενάριο για τον Άλμπερ Πρεζάν».

Έτσι δεκατέσσε μέρες έργαζον το Κιτέλλον της Γαλλίας,
το Προσέβλεπε του Κόσμου...
Ύστερα παρακάλεσεν στην Έταιρεία «Όσοδ» με ένα
σενάριο στην τάξη του.

Αφού το χειρόγραφο σας και τη διειδυτική σας
και θα σας ειδοποιήσουμε.

Άλλά ο Ντεκόν δεν άφίνει να του τη σκάσουν :
— Για να μου κλέβουν την ιδέα; Θέλω να δω τον ίδιο
τον κ. Όσοδ.
Τόν κυττάζον σαν τρελό.
Τό βέμα ήταν πολύ κινηματογραφικό. Ο μεγάλος επι-
χειρηματίας, καθισμένος σ' ένα μεγάλο γραφείο, είνε πε-
ριστοιχισμένος από ένα μεγάλο έπιπλό.

Ήταν κομμάτι είκοσιού : ήθοισαι, σκηνοθέτες, σενα-
ρίστες κ.τ.λ.

Ο Άνδρ Ντεκόν κίταζε το θέμα με κάποια πε-
ριέργεια, αλλά χωρίς καμιά συγκρίση.
Να, είπε. Έχω ένα σενάριο. Ηστούν πως είνε
καλό. Δεν θέλω να ' έγραφο, αλλά θέλω να σας το δια-
βάσω. Μάλιστα μπορώ να σας το διαβάσω άμέσως. Άλλά
προηγούμενος πρέπει να κλείσετε την πόρτα και να δια-
κόψετε το ρεύμα του τηλεφώνου. Σημειώνω :
Στάς έπί τά άγνώστους είνε άξιολογός.
Σίς όπω ό Όσοδ τόν ρωτούσε :
— Τί δουλειά κάνετε ;
— Είμαι δημοσιογράφος.
— Και κερδίζετε ;
— Ταύτα χιλιάδες φράγκα το χρόνο.
— Άκούσθαι το σενάριο άντί 40 χιλιάδων φράγκων.
Και ο Κασίν Γαλιόν, ο σκηνοθέτης, που ήταν παρ-
ών στη συζήτηση, προσέθετε :
— Είμαι έτοιμος να άρχισω το γύρισμα ύστερ θελή-
σετε...

Αίγιος μήνες αργότερα, το έργο («Ένα βράδυ άρπα-
γής») εμφανίζεται μπροστά σ' ό κοινό με μεγάλη επι-
τυχία.
Αργότερα με το «Τόμπακ» ο Άνδρ Ντεκόν, που
έν το μεταξύ είνε «καλλιτέχνης» την Λίζετ Λαντέν, γε-
μυνούσαν ως σκηνοθέτης.
Γυρίζει την «Δοκίμια ήττάει» του και την «Κατά-
χρησιν έπιπλοτήτων» με την Ντανιέλ Νταριέ.
Και έναυγάζει στις πρώτες του άγαστες : το θέατρο.
«Τό έκπιδνυο παγινίδ» που έγραψεν ειδικά για την
Ντανιέλ, άναδείξε την τελευταία.

Από τότε χρονολογείται και ο έρωσ τους. Σε λίγο γυ-
νίσαν γυναίκα του.
Τώρα εργάζεται στις λεπτομέρειες του νέου του σενά-
ριο : «Ο γυρισμός την αύτη», που έγραψε μαζί με τον
Πιέρ Βόλφ.

Ανών των άνδρων, που είνε μία προσωπικότης, κάποιο
δημοσιογράφος τόν άνομωσας : «Καίριο Νταριέ». Ο Άνδρ
δεν παύει, αλλά γέλασε κι' είπε :
— Ένώ θα μένω Άνδρ Ντεκόν.

Και θα μένη.
Και είνε πάντα ο Άνδρ Ντεκόν, ο σεναρίστας, ο
σκηνοθέτης, ο περιφρασμένος άνδρας που ή Ντανιέλ άνάσσει
κι' είνε γυναίκα του... ΜΠΕΝΖΑΜΕΝ ΦΑΙΝΣΙΜΠΛΕ

ΤΟ ΡΙΖΙΚΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ Οί προφητείες μιάς μαντισσας | Ο ΣΑΡΛΩ ΘΑ ΞΑΝΑΠΑΙΞΗ

Ένα μεγάλο άμερικανικό κινηματογραφικό πε-
ριοδικό είχε την έμπνευσιν να «εντεριβιούαρη» μιά από τις
πιο όνομαστές μαντισσας του Χόλλυγουντ σχετικά με
το μέλλον του επιφυλάσσει ή μοίρα στις στάρ. Η μάν-
τισσα, κυρία Λόλα, καταγωγής ή Γαλλικής, φημίζεται
σαν ή πιο «εξάλλητη» από όλες τις άλλες συνταξί-
σες της.

Έδω τώρα οι άποφασίσεις της :
«Η Μόλεν Ντιντράχ θα ύπογραφή ένα νέο συμβό-
λαιο με μιά εταιρεία και θα «γυρίσει» ένα φιλμ που θα
σημειώσει ομοδοκία επιτυχία».

«Η Κάρολ Λομπαρ θα πάη άκμήν ένα φιλμ με
τον Νέλσον Έντ».

«Ο Σαρλώ θα κώη άκμήν ένα φιλμ : το τελευταίο.

Ο γάμος Λιλή Νταμιτά — Έρρολ Φλυν θα κρα-
τήση άκόμη πέντ' έξη μήνες.
«Η Λορτα Γιούγκ θα παντρευθή μέσα στο

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Στὰ Ὠδεῖα μας

ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΘΥΣΙΕΣ

== Ὁ δρόμος
τῆς εὐτυχίας

ΟΙ ΕΡΕΥΝΕΣ ΤΗΣ "ΓΥΝΑΙΚΑΣ.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΣΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

ει ἡ φύσις.

